ΕΤΟΣ Ε' Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 7 Ἀπριλίου 1891 Ἀριθ. 207

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
7 Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7
Πλατεῖα Συντάγματος.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκαστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτα ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ "Ἑστίας,,

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ' καὶ δ' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡ ιῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.— Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ θάνατος καὶ ἡ ἀθανασία, (ὑπὸ Ἀγαθονίκης Ἀντωνιάδου). — Ἐκ τῆς βίβλου τῆς ζωῆς μου, (ὑπὸ Ἐρημίτιδος). — Ἡ ἀγνοτέρα εὐδαιμονία, (ὑπὸ Καλλιόπης Κινδύνη,). — Ὁ κλειδοκυμβαλιστής, (ὑπὸ Ἀριστέας Α. Κυριακοῦ). — Ὁ στέφανος τῆς εὐτυχίας, (ὑπὸ δεσποινίδος Πηνελόπης Παναγιωτίδου). — Συνταγαί. — Οἱ στηθόδεσμοι τῆς κ. Καρδινάλ. — Ἐπιφυλλίς.

Ὅταν ἡ ψυχὴ ἀλγῇ, τότε ὁ νοῦς θορυβεῖται, τὸ πνεῦμα σκοτίζεται καὶ ἡ χεὶρ ἀδυνατεῖ νὰ χαράξῃ ἔστω καὶ ἁπλᾶς γραμμάς.

Ὁ πρόωρος θάνατος ἀδελφοῦ προσφιλοῦς ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς νεότητος καὶ ζωῆς, ὁ ἐπισυμβὰς τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν περιήγαγεν εἰς τοιοῦτο σημεῖον θλίψεως καὶ ὀδύνης τὴν διευθύντριαν τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» κ. Καλλιρρόην Παρρέν, ὥστε εἰς τὴν εὐγενῆ προθυμίαν προσφιλῶν καὶ πολυτίμων συνεργατίδων αὐτῆς ὀφείλεται ἀποκλειστικῶς σήμερον ἡ ἔκδοσις τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν».

Ἄπειρον καὶ θερμὴν ἐκφράζει τὴν εὐγνωμοσύνην της πρός τε τὰς κυρίας ταύτας ὡς καὶ πρὸς τὰς μετὰ τόσου πόνου καὶ ἐνδιαφέροντος ἐκδηλωσάσας ἐπὶ τῷ τρομερῷ τούτῳ δυστυχήματι τὴν πρὸς αὐτὴν καὶ τὴν ἀτυχῆ οἰκογένειάν της συμπαθειάν των φίλας καὶ συνδρομητρίας τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν».

Ο ΑΡΧΑΙΟΣ ΚΑΙ ΝΕΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΑΙ Η ΑΘΑΝΑΣΙΑ

Νὺξ καὶ ἡμέρα, σκότος καὶ φῶς, χειμὼν καὶ ἄνοιξις, ἀπελπισία καὶ ἐλπίς, ἰδοὺ αἱ παραστάσεις τοῦ θανάτου καὶ τῆς Ἀθανασίας, ἰδοὺ αἱ καταστάσεις τοῦ ἀρχαίου καὶ νέου ἀνθρώπου.

Νὺξ καὶ σκότος, χειμὼν καὶ ἀπελπισία ἡ ἀρχαία κατάστασις, ἡμέρα καὶ φῶς, ἄνοιξις καὶ ἐλπὶς ἡ νέα, ἡ ἐκ θεμελίων ἀνατρέψασα καὶ εἰς ἐρείπια μεταβαλοῦσα τὸ διὰ τοσούτων κόπων καὶ ἀγώνων κτισθὲν πρώην οἰκοδόμημα.

Θεῖος σπινθὴρ ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ σκοτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ δαίμονος τῆς ἁμαρτίας, ἐκλυδωνίζετο ἐν τῷ πελάγει τῶν παθῶν ἄνευ φωτός, ἄνευ ἐλπίδος ἀποφυγῆς τοῦ ἠθικοῦ ναυαγίου.

Ἐν τῷ ἀκαθέκτῳ αὐτῶν ὁρμῇ ἔβαινον οἱ αἰῶνες, σύροντες ὄπισθεν τοῦ σκοτεινοῦ ἅρματός των τὸν ἄνθρωπον, ἀτενίζοντα ὡς τὸ τέρμα πάντων, τὸ ὠχρὸν καὶ παγερὸν τοῦ θανάτου φάσμα.

Οὐδεὶς χαλινὸς κρατῶν τὰς ὁρμὰς τῶν παθῶν του. Οὐδεὶς θεὸς ἡ δαίμων ἀναχαιτίζων τὴν ἀδελφοκτόνον χεῖρά του.

Μάτην ἐνώπιον τοῦ βλέμματός του ἐξελίσσετο ἐν ἁπάσῃ τῇ μεγαλοπρεπείᾳ τὸ ποικίλον τῆς φύσεως θέαμα, μάτην οἱ ἀνὰ τὸ ἀχανὲς οὐράνιοι κόσμοι ἐτήρουν τὴν ἀρχικὴν αὐτῶν πορείαν καὶ ἁρμονία ἐβασίλευε πανταχοῦ ἐν τῇ πλάσει, σημεῖον ἀλάνθαστον τῆς κρατούσης τὸ σύμπαν καὶ διεπούσης αὐτὸ στιβαρᾶς χειρός, ἡ διάνοια ἔμεινεν ἐσκοτισμένη, ἡ καρδία, ἐν τῇ κτηνώδει καταστάσει, ἐν ᾗ ἐβυθίσθη μετὰ τὴν ἁμαρτίαν.

Καὶ ἔβαινον οἱ αἰῶνες καὶ μετ' αὐτῶν τὸ τέλειον τῆς γῆς δημιούργημα, διάγον βίον κατ' οὐδὲν τῶν κτηνῶν διαφέροντα.

Τίς δύναται νὰ ὑπολογίσῃ τὴν διάρκειαν τῆς καταστάσεως αὐτῆς, ν' ἀπαριθμίσῃ τὸν χρόνον τῆς νοητικῆς αὐτοῦ στασιμότητος καὶ ἐφεύρῃ τὰ ἴχνη τῆς ἀφανοῦς αὐτοῦ πορείας; Πέπλος σκοτεινὸς καλύπτει τὴν ὕπαρξιν αὐτοῦ ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας. Εἶναι ἡ λήθη, εἰς ἣν κατεδικάσθη ὑπὸ τοῦ στασίμου βίου του, κατ' οὐδὲν διαφέροντος τῆς ἀνυπαρξίας.

Ἡμέραν τινὰ ὁ σκοτεινὸς πέπλος ἀνασύρεται. Ὁ ἀφανὴς ἄνθρωπος ἐγείρεται ἐκ τοῦ ληθάργου του, ζῇ, κινεῖται καὶ ἐκπλήσσεται ἐνώπιον τοῦ κυκλοῦντος αὐτὸν θεάματος.

Εἶναι ἄνοιξις! τὸ πᾶν περιβάλλεται ὑπὸ στολῆς θαυμασίας· ὁ ἥλιος διαχέει θωπευτικὰς ἀκτῖνας, ἡ γῆ στολίζεται ὑπὸ χλόης ἀδαμαντοστίκτου καὶ ἀνθοσπάρτου· τὰ μέχρι τοῦδε γυμνὰ φυτὰ ἁπλοῦσι τὰς ἀνθηρὰς αὐτῶν ἐνδυμασίας· εὐωδίαι γλυκεῖαι ἀρωματίζουσι τὴν ἀτμοσφαίραν· τὰ πτηνὰ κελαδοῦσιν ἁρμονικῶς· ἡ θάλασσα ῥρίσσουσα ἐλαφρῶς φιλεῖ τοὺς βράχους καὶ τὴν ἄμμον τῆς ἀκτῆς.

Ἡ θέα αὕτη μεταβάλλει τὸν τέως ἀμέριμνον νοῦν του, ταράσσει τὴν γαλήνην τῶν σκέψεών του, κινεῖ ἄγνωστον χορδὴν τῆς

καρδίας του. Δύναμις ἀκαταμάχητος ὠθεῖ αὐτὸν εἰς ἔρευναν τοῦ δημιουργοῦ τῆς ἐκπλήξεώς του, ἀλλ' ὁ ἀσθενὴς νοῦς του προσκρούει εἰς πᾶν βῆμα, κλονίζεται, πίπτει. Πίπτων καὶ ἐγειρόμενος ἀπαύστως, παλαίων διὰ τῶν ἀσθενῶν του δυνάμεων εὐγενῆ καὶ ἱερὸν ἀγῶνα, στηρίζει τέλος τὸ βῆμα αὐτοῦ, ἀτενίζει μετὰ θάρρους καὶ περιεργείας τὰ κυκλοῦντα αὐτὸν ἀντικείμενα καὶ μὴ ἐννοῶν τὴν δημιουργὸν χεῖρα, ἐκλαμβάνει ὡς δημιουργοὺς τὰ κτίσματα, θεοποιῶν καὶ λατρεύων αὐτά.

Καὶ ἰδοὺ τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὴν πρόοδον, ἔστω καὶ σφαλερόν, παραδεδομένον εἰς τὰς κατόπιν γενεάς, ὅπως ἐξελεγχθῇ καὶ ἀναπτυχθῇ. Ἰδοὺ ὁ ἄνθρωπος, φῶς ἐκ τοῦ σκότους λαμβάνων καὶ τελειοποιῶν διὰ τοῦ χρόνου, φθάνει εἰς τὸ ὕψος, εἰς ὃ ὁ προάγγελος τοῦ χριστιανισμοῦ Σωκράτης τὸν ἀνύψωσε. Τίς δὲν θὰ θαυμάσῃ τοὺς πρώτους αὐτοὺς ἱεροὺς πνευματικοὺς ἀγῶνας πλεῖον τῶν τελουμένων νῦν πρὸς ἐξύψωσιν τοῦ πολιτισμοῦ; Τίς δὲ θὰ συγκρίνῃ τὴν ἐκ τοῦ μηδενὸς προελθοῦσαν καὶ εὐεργετικῶς ἐπιδράσασαν πρὸς ἀνάπτυξιν τῶν παρελθόντων αἰώνων πρόοδον ἐκείνων πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν δυνάμεων αὐτῆς στηριχθεῖσαν καταπληκτικὴν τοῦ παρόντος;

Εἶναι δικαιοσύνη ὀφειλομένη πρὸς τοὺς ἐργάτας τοῦ πολιτισμοῦ, τοὺς σκαπανεῖς τῆς ἠθικῆς ἐξυψώσεως ἡ ὁμολογία τοῦ θαυμασμοῦ ἡμῶν. Εἶναι ὁ μόνος φόρος εὐγνωμοσύνης πρὸς τοὺς ἀγνώστους ἐκείνους καὶ εἰς αἰῶνιαν λήθην πεσόντας ἄνδρας.

Ὅσον πλὴν μέγας καὶ ἂν ὑπάρχῃ ὁ θαυμασμὸς ἡμῶν πρὸς τοὺς πρώτους καὶ τοὺς μετέπειτα ἐργάτας τοῦ παρελθόντος πολιτισμοῦ καὶ τῆς θρησκευτικῆς ἐξυψώσεως, δὲν δυνάμεθα ἢ νὰ παραδεχθῶμεν τὸ ἀτελὲς τῶν ἔργων αὐτῶν καὶ ἀποδώσωμεν ἀμέριστον τὸ τέλειον πρὸς τὸν ἐργάτην ἐκεῖνον τὸν θεῖον, ὅστις πάσας τὰς βάσεις τοῦ παρελθόντος ἀνατρέψας, ἤγειρε τὸ περιφανὲς ἐκεῖνο οἰκοδόμημα, τὸ μὴ διατρέχον τὸν κίνδυνον νὰ καταρριφθῇ ὑπ' οὐδενὸς ἐργάτου τοῦ μέλλοντος.

Καὶ τίς ὁ θεῖος οὗτος πνευματικὸς ἐργάτης, ὁ ἀνατροπεὺς πάσης ἀρχαίας ἐργασίας καὶ ποῖον τὸ οἰκοδόμημα αὐτοῦ;

Ὁ Χριστὸς καὶ ἡ ὑψηλὴ αὐτοῦ διδασκαλία.

Ὁ ἀρχαῖος ἄνθρωπος εἰς μέγαν βαθμὸν ἀναπτύξας τὰς τέχνας καὶ τὰς ἐπιστήμας εἰς τὸ τοῦ θείου κεφάλαιον ἔμεινεν ὀπίσω. Ἡ ποιητικὴ αὐτοῦ φαντασία παραγαγοῦσα ἐκ τῆς θέας τῆς φύσεως τοὺς θεούς του, παρέδωκεν αὐτοὺς εἰς τὰς κατόπιν γενεὰς ὑπὸ μορφὴν ἀνθρωπίνην καὶ ἀνθρωπίνους ἀδυναμίας.

Μὴ ἔχων ὑψηλὴν περὶ αὐτῶν ἰδέαν, παρίστα μεταβαλλομένους συχνάκις ὑπὸ τῶν παθῶν των καὶ μιγνυομένους εἰς τὰ ἀνθρώπινα, ἀμειλίκτως διώκοντας τοὺς πρὸς αὐτοὺς πταίσαντας καὶ ὁπλίζοντας τὴν χεῖρα τοῦ ἑνὸς ἐναντίον τοῦ ἄλλου.

Ὅσον δὲ ποιητικαὶ καὶ ἂν ὑπάρχωσιν αἱ περὶ μεταβολῆς τῶν θεῶν ἰδέαι τῶν ἀρχαίων, δὲν δύναταί τις ἢ νὰ καταληφθῇ ὑπὸ ἱερᾶς ἀγανακτήσεως, βλέπων παριστάμενον, λόγου χάριν, τὸν Δία εἰς ταῦρον πρὸς ἁρπαγὴν τῆς κόρης Εὐρώπης. Ὁποῖον ἠθικὸν παράδειγμα διὰ τοὺς πτωχοὺς θνητούς!

Ὡς ἦν ἡ περὶ τοῦ θείου ἰδέα συγκεχυμένη καὶ διῃρημένη, τοιαύτη καὶ ἡ περὶ θανάτου καὶ ἀθανασίας.

Ὁ Σωκράτης ὁ κορυφαῖος τῶν σοφῶν, ὁ διδάξας τὴν ἑνότητα τοῦ θείου καὶ τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς, πιὼν ἐν τῇ φυλακῇ τὸ κώνειον, ἐλησμονήθη, ἡ δὲ ἀνθρωπότης, μετὰ τὸν περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς λόγον τοῦ Πλάτωνος, ἔμεινεν ἐν ταῖς συγκεχυμέναις ἰδέαις. Ὁ στέφανος τῆς δόξης ἐπεφυλάσσετο τῷ θεανθρώπῳ, ἐμφορουμένῳ ὑπὸ αἰσθημάτων κοσμοπολιτικῶν. «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη εἶπε πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, τοὺς ἀκολουθοῦντας τοὺς λόγους του, μεταλαμπαδεύσαντας εἰς πάσας τὰς χώρας τὸ οὐράνιον τῆς ὀρθοδόξου πίστεως φῶς.

Ὁ Ζεὺς καὶ οἱ ἄλλοι θεοὶ κατερρίφθησαν, τῆς πολυθείας ἡ ἀμφίβολος λάμψις ἐσβέσθη καὶ φῶς καθαρόν, θεῖον ἀνέλαμψε, διασκορπίσαν πᾶσαν σκοτεινὴν καὶ πεπλανημένην ἰδέαν. Ὁ Θεὸς ἀνῆλθεν εἰς τὸ ἐμπρέπον αὐτῷ ὕψος «Κύριος ἐν τῷ οὐρανῷ ἡτοίμασε τὸν θρόνον αὐτοῦ . . .». Δὲν κατοικεῖ τὸν Ὄλυμπον, οὔτε κατέρχεται ἐν τῇ γῇ, λαμβάνων ἀνθρωπίνους ἀδυναμίας καὶ πάθη. Εἶναι τέλειος καὶ τὴν τελειότητα ζητεῖ παρὰ τῶν λατρευόντων αὐτόν. Ἀνεγέρθητι ὅθεν θνητὲ ἐκ τῆς γῆς καὶ τῶν ὑλικῶν παθῶν καὶ πλήρωσον τὴν καρδίαν σου ἀγνοτέρων καὶ εὐγενεστέρων αἰσθημάτων.

Εἶναι Θεὸς εἰρήνης καὶ πατήρ. Δέσμευσον τὴν ἀδελφοκτόνον χεῖρά σου, δὸς αὐτὴν τῷ ἀδελφῷ σου πρὸς συνδιαλλαγήν, θέρμανον τὰ στήθη σου διὰ τοῦ θείου πυρὸς τῆς ἀγάπης, ἀγάπων καὶ αὐτοὺς τοὺς ἐχθρούς σου.

Τοιαύτη ὑψηλὴ διδασκαλία ὡς ἡ τοῦ θεανθρώπου ἔμελλε βεβαίως ν' ἀμαυρώσῃ πᾶσαν ἄλλην καὶ δεσπώσῃ τῶν πνευμάτων. Ἡ γλυκύτης, ἡ ταπεινοφροσύνη, ἡ ἀγάπη καὶ αἱ λοιπαὶ ἀρεταί αἱ ἐμπνέουσαι τὸν διδάσκαλον καὶ ἐν τῷ εὐαγγελίῳ περιεχόμεναι, ἔμελλον ν' ἀνυψώσωσι τὸν ἄνθρωπον ἐκ τῆς ἀπογνώσεως καὶ ἐμπνεύσωσιν αὐτῷ ὑπομονὴν καὶ ἐλπίδα καὶ αὐταπάρνησιν.

Διὰ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Σωτῆρος τὸ πᾶν μετεβλήθη, ὁ χωρίζων τὰς τάξεις κοινωνικὸς φραγμὸς κατεστράφη καὶ ἡ γυνὴ ἀνυψώθη, ἀναγνωρισθείσης τῆς δυνάμεως αὐτῆς· τὸ φῶς διεδέχθη τὸ σκότος, ἡ γαλήνη τὴν τρικυμίαν καὶ τοὺς σάλους τῶν παθῶν· ὁ ἠθικὸς χειμὼν παρῆλθε καὶ ἄνοιξις γλυκεῖα ἐστόλισε τὸ γυμνὸν ἐκ τῆς ἁμαρτίας δένδρον τῆς ψυχῆς διὰ τῶν ἀνθέων τῆς ἀρετῆς. Ἡ ἐλπὶς διεδέχθη τὴν ἀπελπισίαν καὶ ὁ θάνατος ἀπώλεσε τὴν παγερὰν αὐτοῦ ὄψιν.

Ἤδη δυνάμεθα νὰ λέγωμεν τοῖς θρηνοῦσι τὸ τοῦ θεανθρώπου «Μὴ κλαίετε», ὁ θάνατος εἶναι ἀρχὴ νέας ζωῆς, εἶναι ἡ γέφυρα, δι' ἧς ἡ ψυχὴ γυμνουμένη τῶν γηΐνων μεταβαίνει εἰς τὴν ἀθανασίαν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 5η Ἀπριλίου.

Ἀγαθονίκη Ἀντωνιάδου.

"ΕΚ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΟΥ,,

Αἱ ἄνω λέξεις ἦσαν κεχαραγμέναι ἐπὶ τοῦ ἐξωφύλλου τετραδίου, συγκειμένου ἐκ 30 περίπου σελίδων χάρτου, ὅστις βεβαίως ἦτό ποτε λευκός, ἀλλ' εἶχε λάβει ὡς ἐκ τοῦ διαρρεύσαντος χρόνου. τὸ χρῶμα τοῦ μαρασμοῦ, τὸ χρῶμα δι' οὗ ἡ ἐπάρατος φθίσις ἐξαφανίζει τὴν δροσερότητα καὶ τὸ κάλλος τόσων πλασμάτων, ἅτινα ἔσχον τὴν πικρὰν μοίραν νὰ τὴν συναντήσωσιν ἐν τῇ ὁδῷ αὐτῶν, οἱονεὶ σκιὰ τῶν πτερύγων τοῦ ἀπηνοῦς καὶ πικροῦ, τοῦ μυστηριώδους θανάτου, δεικνύουσα πασιφανῶς, ὅτι τὸ θῦμα δὲν δύναται πλέον νὰ ἐκφύγῃ τῆς σκελετώδους χειρός του, ἥτις ἀφοῦ πρῶτον ἔθεσεν ἐπ' αὐτοῦ τὴν ἀπαισίαν ὅσον καὶ εἰδεχθῆ σφραγῖδά του, θὰ τὸ ὁδηγήσῃ εὐθὺ πρὸς τὸν τάφον, ὃν μάτην προσπαθεῖ νὰ ἀποφύγῃ δι' ὅλον τὸν βίον του ὁ τάλας θνητός, καὶ τοῦ ὁποίου αὐτὴ μόνη ἡ ἀνάμνησις, ὡς πνοὴ παγερά, παγώνει τὴν καρδίαν του!

* * *

Κίτρινον ἦτο λοιπὸν τὸ χρῶμα τοῦ χάρτου τοῦ τετραδίου τούτου, ὅπερ περιῆλθεν εἰς χεῖράς μου ὡς ἑξῆς:

Ἦτο μὴν Ὀκτώβριος. Εἶχον ἤδη ἀργίσει αἱ πρῶται βροχαί, καὶ ὁ ὁρίζων ἦτο νεφελώδης.

Συνήθως, κατὰ τὴν χρονικὴν ταύτην περίοδον ποιά τις ἀνέκφραστος μελαγχολία ἁπλοῦται ἐπὶ τῆς φύσεως ὁλοκλήρου, προκαλοῦσα τοῦ πνεύματος τὸν συχνὸν ρεμβασμὸν καὶ μείζονα τῆς καρδίας τὴν ἀπογοήτευσιν, ἰσχυροτέραν τῆς πεζότητος τοῦ βίου

τὴν πικρίαν καὶ συνεχέστερα τῶν ποικίλων ἀναμνήσεων τὰ γλυκύπικρα αἰσθήματα.

Ἐκαθήμην παρὰ τὸ παράθυρον. Τὸ βλέμμα μου ἐταστικὸν παρηκολούθει ὁτὲ μὲν τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ὑέτειον ρυάκιον, ἀθορύβως ἀνελίσσον τὰ θολώδη νερά του, ὁτὲ δὲ τὴν βροχὴν κροτοῦσαν ἐπὶ τῶν μεμαραμένων φυλλωμάτων τῶν ἀπέναντι δένδρων, ὁ θροῦς τῶν ὁποίων, σειομένων ὑπὸ τοῦ ἐλαφροτάτου ἀνέμου ἔρθανεν εἰς ράκη μέχρις ἐμοῦ;

Ἔμεινα ἐν τῇ θέσει ἐκείνῃ ἐφ' ἱκανὴν ὥραν πολλὰ βλέπουσα, χωρὶς εἰς οὐδὲν νὰ προσέχω, πλεῖστα σκεπτομένη, χωρὶς εἰς οὐδὲν νὰ προσηλῶ τὸ πνεῦμά μου. Εἶχον ἤδη σβεσθῆ καὶ τὰ τελευταῖα τοῦ ἡλίου πυρά, ὁ δὲ ὁρίζων ἐξηκολούθει νὰ εἶναι σκοτεινός. Λάμψις κατηύγασε τοὺς ζοφεροὺς αἰθέρας, οἵτινες ἐφάνησαν ἐπὶ στιγμὴν πυρπολούμενοι· βροντὴ ταρτάρειος ἐπλήρωσε τὸν ἀέρα, ὡς ἐὰν ἐκλονίσθη τὸ στερέωμα. Ἀνένηψα ἐκ τοῦ ληθάργου μου, καί, ποιοῦσα τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, ἔκλεισα τὸ παράθυρον καὶ ἐκάθισα παρὰ τὴν τράπεζαν τοῦ ἀναγνωστηρίου μου.

Τὸ ἀμυδρὸν τῆς κανδήλας φῶς μοὶ ἐπροξένει πλῆξιν ἀφόρητον. Λαβοῦσα πυρεῖον ἤναψα δι' αὐτοῦ ἓν κηρίον καὶ ἐρρίφθην ἐπί τινος καθίσματος.

Σιγὴ ἀπόλυτος ἐκράτει ἐν τῷ δωματίῳ μου καὶ μόνον ὁ συγκεχυμένος τῆς βροχῆς θόρυβος μετὰ τοῦ θορύβου τῶν παρερχομένων κάτω ἁμαξῶν ἐτάρασσον αὐτήν.

Ἠθέλησα λοιπὸν νὰ διασκεδάσω τὴν ἐρημίαν μου ταύτην καί, ἐγερθεῖσα, ἔλαβον ἐκ τῆς βιβλιοθήκης μου δεσμίδα χειρογράφων ἀρκετὰ ὀγκώδη, ἅτινα οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχον παρατηρήσει. Ἔρριψα αὐτὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης μου, ἀφοῦ πρῶτον ἀπετίναξα τὸν κονιορτὸν αὐτῶν, καὶ ἔλαβον ἓν ἐξ αὐτῶν ἵνα τὸ ἐξετάσω.

Προτοῦ εἰσέτι στρέψω τὴν α΄. σελίδα τὸ βλέμμα μου συνήντησε ἐπὶ τοῦ ἐξωφύλλου τὰς λέξεις:

«ἐκ τῆς βίβλου τῆς ζωῆς μου»

γεγραμμένας καθαρῶς διὰ μελάνης ὑποκυάνου γράμματος. Δὲν ἐδράδυνα νὰ ἐννοήσω, ὅτι ἦτο ὁ γραφικὸς τῆς μητρός μου χαρακτήρ. Τὰ μάλιστα περίεργος, ἵνα μάθω ὅσον τάχιον τὸ περιεχόμενον τοῦ χειρογράφου τούτου, ἔστρεψα τὴν α΄. σελίδα καὶ ἤρχισα νὰ ἀναγινώσκω τὰ ἑξῆς:

* * *

«Φεβρ. τοῦ 1870 . . . Ἔχει ἤδη παρέλθει τὸ μεσονύκτιον. Ἡ θυγάτηρ μου ἀσθενεῖ βαρέως. Κάθημαι παρὰ τὴν κλίνην της. Οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας μου συγχέονται μετὰ τοῦ ἐρρύθμου κρότου τοῦ ἐκκρεμοῦς ὡρολογίου μου, οἱονεὶ κρότου τῶν τροχῶν τοῦ ἅρματος τοῦ χρόνου, ἀπαύστως τρέχοντος καὶ μὴ ἀπομακρυνομένου.

»Τὰ βλέμματά μου προσηλοῦνται ἐπὶ τοῦ ὡρολογίου μου τούτου ἀκουσίως. Ποσάκις, λέγω κατ' ἐμαυτήν, οἱ δεῖκται αὐτοῦ περιεστράφησαν ἐπὶ τῆς λευκῆς, τῆς στρογγύλης πλακός του! πόσαι τῶν ἡμερῶν μου παρῆλθον ἀνεπιστρεπτεί! Ποσάκις ἡ σκιὰ τοῦ δείκτου τούτου, ἣν τῆς λυχνίας μου δραπέτιδες ἀκτῖνες παράγουσι, διεγράφη ἐπὶ τῆς πλακὸς ἐπιμήκης! Ποσάκις πόσων ψυχῶν ἀρὰς φρικαλέας ἢ πόσας εὐχὰς δὲν προὐκάλεσεν ἕκαστον τὰκ τῆς φωνῆς σου, προσφιλὲς ὡρολόγιον! Ὦ! σὲ ἀγαπῶ, σὲ ἀγαπῶ, ἀλάνθαστον κάτοπτρον, ἐφ' οὗ τῆς φαντασίας ἡ ἀκτινοβόλος λαμπὰς φωτίζει μὲ φῶς δαψιλὲς τὴν εἰκόνα, ἥτις παριστᾷ ἐναργέστατα τὸν θνητὸν ἀκαταπαύστως μοχθοῦντα, ἵνα φθάσῃ τοῦ πτερόεντος χρόνου τὸ ταχύτατον ἅρμα! . . .

»Θόρυβος ἀνάμικτος ἐκ κραυγῶν μεθύσων, παρερχομένων ἁμαξῶν, νεανιῶν ᾀδόντων, προσβάλλει τὴν ἀκοήν μου, ταράσσων ἅμα τὴν νυκτερινὴν ἐκείνην ἠρεμίαν μου, τὴν τόσον πικράν, τόσον ὀδυνώδη! . . .

»Δὲν ἐβράδυνα νὰ ἐνθυμηθῶ, ὅτι ἡ νὺξ ἐκείνη εἶναι μία τῶν τελευταίων ἀποκρέω.

»Πόσων τὰς καρδίας ἐβαυκάλισε τὴν νύκτα ἐκείνην ἡ χαρά, ἡ γλυκεῖα φαιδρότης! ἀλλὰ καὶ εἰς πόσων ψυχῶν τὸν ζόφον ἐχάνετο ἡ λαμπηδὼν αὐτῆς ἀκτινοβόλος!

»Ἰδοὺ ἐγὼ παρὰ τὴν κλίνην τοῦ ψυχορραγοῦντος θυγατρίου μου, τῆς μόνης μου παραμυθίας ἐν τῷ πλάνῳ τούτῳ κόσμῳ, τοῦ μόνου ἀντικειμένου τῆς στοργῆς μου. Ἕκαστος ρόγχος τοῦ προσφιλοῦς μου ἀσθενοῦς εἰσδύει εἰς τὴν καρδίαν μου ὡς ἄκανθα φαρμακερά, δυναμένη νὰ ἐπιφέρῃ τὸν θάνατον. Τὰ βλέμματά μου, τὰ δακρύβρεκτα, τὰ βλέμματά του συναντῶσι, τὰ ἡμίσβεστα, ζητοῦντα ἀπ' ἐκείνων φῶς, καὶ τὰ βομβοῦντα ὦτά μου κρατῶν προσηλωμένα, ὅπως μηδεὶς τῶν ρόγχων του ἐκφύγῃ.

»Τῆς πλάνου φαντασίας μου ἡ πτῆσις εἴν' ἀδύνατος, ὁ νοῦς μου ταύτην τὴν στιγμὴν ἐσκοτισμένος, δὲν δύναμαι νὰ περιγράψω ἀκριβῶς τὸ τί αἰσθάνομαι, τί βλέπω, τί ἀκούω. Ὁ ἔρρυθμος τοῦ ἐκκρεμοῦς μου κρότος, οἱ στεναγμοί, ὁ ρόγχος τοῦ θυγατρίου μου, κραυγαὶ συγκεχυμέναι καὶ ἀσμάτων ἀντίλαλοι, τὰ πάντα συγχέονται καὶ σβύνονται ἐν τῷ τεταραγμένῳ ἐγκεφάλῳ μου, ὡς σβύνεται καὶ ἡ κραυγὴ ἡ ἄπελπις θαλασσοπόρου ναυαγήσαντος ὑπὸ ἀγρίως πνέοντος βορρᾶ, ἁρπαζομένη εἰς τὸ ἄπειρον . . .

»Ὦ! φλὸξ ὠχρὰ σὺ τῆς λυχνίας μου, ρίψε ἀκτῖνα μίαν κἂν εἰς τὴν σκοτεινὴν ψυχήν μου! διάλυσον τὸν ζόφον τῆς διανοίας μου! φώτισον τὰ βάθη τῆς καρδίας μου! . . . .

»Ἄχ! Ἐρασμία μου! προσφιλές μου θυγάτριον· ἀρά γε θὰ δυνηθῇς νὰ ἐκφύγῃς τῆς εἰδεχθοῦς, τῆς παγερᾶς, τῆς σκελετώδους χειρὸς τοῦ θανάτου, οὗτινος τὴν σκιὰν νομίζω, ὅτι βλέπω πλανωμένην ἐπὶ τῶν ψυχρῶν τοίχων τοῦ μονήρους δωματίου μου. Θὰ δυνηθῇς, ἄγγελε ἀγνέ, νὰ ψελλίσῃς καὶ πάλιν τὰς ὡραίας ἐκείνας λέξεις, ἀκαταλήπτους δι' ὅλον τὸν κόσμον καὶ μόνον διὰ τὴν μητέρα σου, ναί, τὴν δυστυχῆ μητέρα σου, πολυσημάντους, γοητευτικωτέρους καὶ τῆς γλυκυτέρας μελῳδίας; Ἄρά γε θὰ δυνηθῇς, προσφιλέστατον τέκνον μου, νὰ καταβάλῃς τῆς ἐπαράτου ἀσθενείας τὸν φρικώδηδαίμονα;....

»Ἐὰν εὐδοκήσῃ ὁ Ὕψιστος νὰ διαφύγῃ τὸν κίνδυνον τοῦτον καὶ ρίψῃς ποτὲ τὸ βλέμμα σου ἐπὶ τῶν γραμμῶν τούτων, μνήσθητι, ὅτι ἡ φιλόστοργος μήτηρ σου, ὁ μόνος ἐν τῇ γῇ προστάτης σου διῆλθε νύκτας τινὰς ἐν στυγνῇ ἀγρυπνίᾳ παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν σου ἵνα ἐκτελέσῃ πιστῶς τὰς συμβουλὰς τοῦ ἰατροῦ, ὅπως σώσῃ τὴν πολύτιμον ζωήν σου ...

»Συλλογίσθητι διὰ πόσων δακρύων ἔρανα τὸν χάρτην τοῦτον ὀφθαλμοὶ μητρὸς φιλοστόργου, καθ' ὃν χρόνον, μετὰ σπαραγμοῦ καρδίας, σ' ἔβλεπεν αὕτη παλαίουσαν πρὸς τὸν ἀμείλικτον θάνατον, ἀναλογιζομένη τὴν ἐρημίαν, εἰς ἣν θὰ εὑρίσκετο, ἐὰν οὗτος κατώρθου νὰ σ' ἀφαρπάσῃ ἀμειλίκτως ἐκ τῶν κόλπων της . . .

«Αἱ πρῶται κραυγαὶ τοῦ ἀλέκτορος πλήττουσι τὴν στιγμὴν ταύτην τὴν ἀκοήν μου. Κατὰ διαλείμματα ἀκούω ὁτὲ μὲ συγκεχυμένους φθόγγους φωνῆς, ὁτὲ δὲ ἐπῳδόν τινα ὀργιάζοντος μεθύσου, ἐνῷ τὸ ὡρολόγιόν μου ἐξακολουθεῖ τὴν πορείαν του, μονοτόνως κροτοῦν. Τῇ στιγμῇ ταύτῃ ἀφυπνίσθη τὸ θυγάτριόν μου. Περίλυπος, μὲ καρδίαν συντετριμμένην, καταθέτω τὴν γραφίδα, ἵνα τῷ δώσω τὸ ὡρισμένον φάρμακον . . . . . .»

. . . . . .

* * *

Ἀνέγνων τ' ἀνωτέρω ἀπνευστί, καταστέλλουσα τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας μου. Ἀναμφιβόλως τὸ ἀσθενὲς ἐκεῖνο καὶ ψυχορρα-

γοῦν κοράσιον ἤμην ἐγώ, παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς ὁποίας τοσάκις ἠγρύπνησεν ἡ μακαρίτις μήτηρ μου.

Ἰδοὺ μία σελὶς «ἐκ τῆς βίβλου τῆς ζωῆς» τῆς μητρός μου.

Πόσας τοιαύτας σελίδας δύναται νὰ γράψῃ ἕκαστος γονεύς, περιγράφων τὰς πικρίας, ἃς ἐποτίσθη, ἐπαγρυπνῶν ἐπὶ τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν ἑαυτοῦ τέκνων! Ἀλλὰ καὶ πόσην, πόσην ἀγνωμοσύνην ἀποδίδουσιν ὡς ἀνταμοιβὴν τὰ τέκνα!....

Δὲν δύναμαι νὰ ἐξακολουθήσω τὴν ἀνάγνωσιν· αἰσθάνομαι ἀφόρητον λειποψυχίαν, ἐνῶ ἓν δάκρυ θερμόν, κυλισθὲν ἐπὶ τῆς παρειᾶς μου συμμίγνυται μὲ τὰ ὕστατα δάκρυα τῆς ὠχριώσης λαμπάδος μου, πεπηγότα ἤδη ἐπὶ τοῦ χάρτου.....

Ἀ! οὐδέποτε θὰ λησμονήσω τοὺς γονεῖς μου!

Ἐρημῖτις.

ΕΞΕΔΟΘΗ ΤΟ Ε΄. ΤΕΥΧΟΣ ΤΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Η ΑΓΝΟΤΕΡΑ ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑ!

Ἀγνοτέρα εὐδαιμονία! Ὑπάρχει εὐδαιμονία ἁγνή, ἐλευθέρα παντὸς ἐγωϊσμοῦ; Ἀκολουθήσατέ μας, εἰσέλθετε μεθ' ἡμῶν εἰς τὸ ἀμυδρῶς φωτιζόμενον δωμάτιον.... Νέα μήτηρ ἵσταται πρὸ ἑνὸς λίκνου, κύπτει, κρατοῦσα τὴν ἀναπνοήν της, καὶ μετ' εὐλαβείας παραμερίζει τὰ παραπετάσματα... παρατηρήσατέ την πῶς τώρα τὸ πρόσωπόν της ἀπαστράπτει ἐκ χαρᾶς, προσβλέπουσα τὸ ἐν αὐτῷ ἀναπαυόμενον ρόδινον πλάσμα! Ἴδετε, πῶς ἐν μέσῳ τῶν χιονολεύκων προσκεφαλαίων ἐξυπνᾷ ἤδη ἓν ἀγγελοῦδι, ὑπανοῖγον τοὺς γαλανοὺς ἐρωτηματικοὺς ὀφθαλμούς του καὶ τὴν μητέρα ἀναγνωρίζον, ἐκτείνει τὰς χεῖράς του! Ρίψατε ἀκόμη μιὰ ματιά, αὐτὴ εἶναι ἡ ἀγνοτάτη εὐδαιμονία, ἡ εὐδαιμονία τῆς μητρός! Μὲ πόσον ἐνθουσιασμὸν παρατηρεῖ ἡ μήτηρ τὴν ἐξεγειρομένην πνευματικὴν ζωὴν τοῦ τέκνου της, ἀφ' ἧς στιγμῆς αἱ κινήσεις του, τὸ βλέμμα του κυρίως ἐκδηλοῦν τὴν βαθμιαίαν ἀνάπτυξίν του. Πῶς καρδιοχτυπᾷ εἰς τοὺς πρώτους του γέλωτας, πῶς ἀγρυπνεῖ ἐπὶ τῆς καθ' ἡμέραν προβαινούσης σωματικῆς δυνάμεώς του. Εἶναι αὐτή, εἰς τῆς ὁποίας τὸν προτεταμένον δακτυλον δοκιμάζει τὰς πρώτας του δυνάμεις, ἐγείρει ἐπ' ὀλίγον τὴν μικρὰν κεφαλήν, ὅπως πάλιν, κεκμηκὸς ἐκ τῆς ἀσυνήθους τῶν μυῶν ἐντάσεως καταπέσῃ ἐπὶ τοῦ μαλακοῦ προσκεφαλαίου. Ἑκάστη ἡμέρα, ἑκάστη ὥρα, ἕκαστον λεπτὸν φέρει καὶ νέας χαράς, νέας οὐρανίας ἐντυπώσεις, νέας προόδους. Μὲ ποῖον ἐνθουσιασμὸν χαιρετᾶται ἡ πρώτη τοῦ τέκνου λέξις εἰς γλῶσσαν, ἣν μόνη ἡ μήτηρ κατανοεῖ, τὴν ὁποίαν μόνη ἡ μητρικὴ καρδία δύναται νὰ αἰσθανθῇ! Τὸ ρόδινον χεῖλος πλαταγεῖ καὶ ὑπὸ τῆς μητρὸς καὶ τοῦ τέκνου μετὰ τῆς αὐτῆς ὑπερηφανείας αἱ φωναὶ ἐπαναλαμβάνονται! Γελᾷ τὸ ἀγγελοῦδι καὶ ὁ ἦχος τῶν γελώτων του κατακηλεῖ τὰ ὦτα τῆς εὐτυχισμένης μητρός, νομιζούσης, ὅτι ἀκούει οὐρανίας ᾠδὰς ἀγγέλων! Πόσα δευτερόλεπτα, πόσα βλεπτὰ τῆς ἀγνοτάτης, ἀνοθεύτου εὐδαιμονίας παρέχονται τῇ μητρὶ ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ τέκνου της, τόσῳ πολλὰ ὥστε δὲν δύναται νὰ ἀπομακρυνθῇ αὐτοῦ, νὰ στερηθῇ τῶν πρώτων τούτων ψελλισμῶν. Εἶναι πάντοτε οἱ αὐτοί, ἀλλὰ πάντοτε νέοι διὰ πᾶσαν μητέρα. Ζῇ καὶ κινεῖται ἐν τῷ τέκνῳ της, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀρρήκτως συνδεδεμένον πρὸς τὴν ψυχήν καὶ τὴν καρδίαν της διὰ χιλίων τρυφερῶν, ἀλλ' ὅμως ἀδιασπάστων δεσμῶν.

Ἐν τούτοις τὸ τέκνον μεγαλώνει· ἀργίζει νὰ πρῶτα ἀδέξια βήματά του ἐνθαρρυνόμενον ὑπὸ τῆς μητρός, αἰσθανόμενον ἑαυτὸ ἀσφαλὲς πλησίον της· ἀλλ' ἐπὶ τέλους ὑπερνικᾷ τὸν φόβον, ὅστις τὸ συνέχει, καὶ μεθύουσα ἐκ χαρᾶς ἡ ὑπερευτυχισμένη μήτηρ, σφίγγει τὸ ἀγγελοῦδί της ἐπὶ τοῦ στήθους της. Ὁ καιρὸς περνᾷ ταχέως. Ἤδη οἱ μικροί του πόδες δύνανται νὰ τρέχωσιν, ἀλλ' ἡ γλῶσσα δὲν ἐννοεῖ νὰ κάμῃ ἀκόμη τὰς αὐτὰς προόδους. Παρουσιάζονται πολλάκις ἀνυπέρβλητοι φαινομενικαὶ δυσκολίαι, αἵτινες ὅμως τῇ βοηθείᾳ τῆς μητρὸς μικρὸν καὶ κατ' ὀλίγον ὑπερνικῶνται—καὶ ἰδοὺ ἤδη ἐξορμᾷ ἀπὸ τὰ ρόδινα χείλη πᾶν ὅ,τι χαροποιεῖ τὴν μικράν του καρδίαν, πᾶν ὅ,τι τὴν λυπεῖ, τὴν ἀνησυχεῖ. Δι' ὅλα ἔχει ἡ μητρικὴ καρδία πρόθυμον τὴν παρηγορίαν καὶ τὴν ἀνακούφισιν—εἰς ἀνταπόδοσιν δὲ τὸ μικρὸν παρέχει εἰς τὴν μητέρα στιγμάς, αἵτινες οὐδέποτε θὰ ἐξαλειφθῶσιν.

Ἀλλ' ὅμως ἡ εὐτυχία τῆς μητρὸς δὲν παρέχει μόνον τὴν ἄκρατον χαράν. Ὤ ὄχι! Πόσαι θλίψεις καὶ φροντίδες, πόσαι αὐταπαρνήσεις καὶ στερήσεις, πόσαι ἄγρυπνοι νύκτες δὲν ἐπακολουθοῦσι. Καὶ ἐὰν ὅλα ταῦτα ἀντισταθμίζῃ ἡ ἀκήρατος εὐδαιμονία, ἐν τούτοις ὅμως εἶναι ἀναπόφευκτα, καθόσον δὲ σοβαρώτερον μία μήτηρ ἀναλαμβάνει τὰ καθήκοντά της, καθόσον ἡ καρδία της πάλλει πλέον ἀφωσιωμένως, κατὰ τοσοῦτον ἔσονται μεγαλείτεραι καὶ αἱ φροντίδες της, διαρκέστερος δ' ὁ φόβος καὶ ὁ πόνος παρὰ τῇ κλίνῃ τοῦ ἀσθενοῦς μικροῦ της. Θερμαὶ χεῖρες, πυρέσσουσα κεφαλή, πόσον εἴσθαι ἱκαναὶ νὰ τρομάξητε τὴν μητρικὴν καρδίαν, νὰ τὴν συνταράξητε μέχρι τῶν μυχιαιτάτων! Ἀνεξάντλητος ἡ μητρικὴ ἀγάπη, ὅταν πρόκηται νὰ περιποιηθῇ τὸ προσφιλέστατον αὐτῇ ὄν, νὰ τὸ σώσῃ, οὐδένα γνωρίζει κόπον, οὐδὲν ἐγώ, ἀλλ' ἐπαγρυπνοῦσα πιστῶς, κατὰ τὰς διαταγὰς τοῦ ἰατροῦ ἐνεργοῦσα, οὐδὲ λεπτὸν ἀποχωρεῖ ἀπὸ τοῦ λίκνου, μένουσα προσκεκολλημένη διαρκῶς παρ' αὐτῷ. Ὅταν δ' ἐπὶ τέλους, ἐξέλθῃ ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ ἰατροῦ ἡ θεῖα λέξις **ἐσώθη**, ἡ μήτηρ εὐγνώμων γονυπετεῖ, ὅπως εὐχαριστήσῃ τὸν Ὕψιστον.

Ἀλλ' ἤδη τὸ νήπιον ἔγεινε παιδίον. Ἀρχίζουσι δι' αὐτὴν σοβαραὶ φροντίδες, ἐκπλήρωσις ὑψηλοτάτων καθηκόντων—τὸ μικρὸν πρόκειται νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ σχολεῖον. Εἶναι τὸ πρῶτο βῆμά του πρὸς τὴν μέλλουσαν ἀνεξάρτητον ὕπαρξίν του. Διὰ τοῦ σχολείου ἀπομακρύνεται τοῦτο ἀπὸ τῆς μητρὸς — ἀπαρατηρήτως μέν, ἀλλ' ὅμως βεβαίως. Μὲ τὰς ξένας ἐν τῷ σχολείῳ ἐντυπώσεις, τὴν ἐπίδρασιν τοῦ διδασκάλου, τῶν συντρόφων του, εἰσέρχεται τὸ παιδίον εἰς ξένον κόσμον, πρὸ τοῦ ὁποίου ἵσταται μὲν κατ' ἀρχὰς δειλὸν καὶ τρομασμένον, ἀλλὰ βαθμηδὸν σὺν τῷ χρόνῳ ἐντελῶς ἐξοικειοῦται. Ἐδῶ ἴσα ἴσα εἶναι τὸ πρώτιστον καὶ κυριώτατον καθῆκον τῆς μητρός, νὰ καθοδηγήσῃ δηλονότι τὸ τέκνον της. Θὰ συγχαίρῃ μετ' αὐτοῦ διὰ τὰς προόδους του, θὰ παρακινῇ, θὰ ἐνθαρρύνῃ αὐτό, θὰ τοῦ ὑπεκκαίῃ τὴν φιλοτιμίαν, θὰ τοῦ ὑποδαυλίζῃ τὸν ζῆλόν του. Μόνη αὐτὴ γνωρίζει τὴν ἱκανότητα τοῦ τέκνου της, μόνη αὐτὴ ἀνακαλύπτει τὰ προτερήματα, εἰς ἃ ὀφείλει νὰ ἀφιερώσῃ τὴν προσοχήν της. Καὶ ὅταν τὸ τέκνον της τῇ ἀναγγέλλῃ, μὲ ἀκτινοβολοῦντας ὀφθαλμοὺς τὸν ἔπαινον, ὃν τῷ ἀπένειμεν ὁ διδάσκαλος, δὲν αἰσθάνεται τότε ἡ μήτηρ μετ' αὐτοῦ τὴν ἀγνήν, τὴν ὑψίστην εὐδαιμονίαν;

Ἀλλ' ἡ μητρικὴ καρδία γνωρίζεται εἰς τὴν αὐταπάρνησιν. Ὅταν ὁ υἱός της, ἡ κόρη της ἀνεπτύχθησαν ἤδη τελείως καὶ ἐκεῖνος μὲν ἀκολουθῶν τὸ ἐπάγγελμα, εἰς ὃ ἐκλήθη, ἀναμιγνύεται εἰς τὴν κοινωνίαν, αὐτὴ δὲ ἐγκαταλείπουσα τὴν οἰκογενειακὴν ἑστίαν καὶ τὴν πατρίδα αὐτὴν ἀκόμη, συνδέει τὴν ὕπαρξίν της μετὰ τοῦ ξένου ἀνδρός, τὸν ὁποῖον ἀκολουθεῖ. Γνωρίζει νὰ ἐγκαταλείπηται μόνη, ἂν ἡ καρδία της τόσῳ στενοχωρῆται. Ἀλλ' εἶναι εὐτυχής, ἐνῷ εὐτυχοῦσι τὰ τέκνα της καὶ ἀναγεννᾶται

μετ' αὐτῶν καὶ συμμετέχει εἰς τὴν χαρὰν καὶ εἰς τὴν λύπην των. Ὅταν δὲ ταῦτα ἐναποθέσωσιν εἰς τὰς χεῖράς της τὸν πρῶτον ἔγγονον, ἐν τῷ ὁποίῳ βλέπει πάλιν ἀναγεννωμένας τὰς ἰδιότητας τῆς κόρης καὶ τοῦ υἱοῦ της τότε πλέον ἡ εὐτυχία της δὲν γνωρίζει ὅρια. Μητρικὴ ἀγάπη! Τίς δὲν γνωρίζει τὴν μεγάλην σου δύναμιν; Τίς δὲν σὲ ἐνθυμεῖται μετ' ἀνεκφράστου εὐχαριστήσεως, τίς δὲν σὲ ποθεῖ;...

Εὐδαιμονία μητρική! Εἴτε εἰσέλθῃς εἰς τὴν καλύβην τοῦ ἐπαίτου, εἴτε κατακλύσῃς τὸ ἀνάκτορον τοῦ ἡγεμόνος, παντοῦ θὰ κινήσῃς εἰς σφοδροὺς παλμοὺς τὰς καρδίας, — οὐδαμοῦ θὰ ὑπάρξῃ ἀγνοτέρα, βαθυτέρα αἴσθησις! Οὐδὲν ἄλλο ἐν τῷ κόσμῳ δύναταί τις νὰ ἐξυπνήσῃ ὑψηλότερον σοῦ ὦ ὑπέρτατον ἀγαθὸν τῆς γυναικός!

Καλλιόπη Α. Κινδύνη.

Ο ΚΛΕΙΔΟΚΥΜΒΑΛΙΣΤΗΣ

Ἐν μέσῳ τεχνητῶν ἀνθέων τοποθετημένος καὶ κρούων τὸ κλειδοκύμβαλον ὁ Α..., παρετήρει τὸν χορόν, ὅστις περὶ τὴν 2αν μετὰ τὸ μεσονύκτιον εὑρίσκετο ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ ἀκμῇ.

Ὁ χρυσός, ἡ μέταξα, τὰ τρίχαπτα, οἱ πολύτιμοι λίθοι ἀπετέλουν ἁρμονικὸν σύνολον, καταθέλγον τοὺς ὀφθαλμούς. Ὑπὸ τὸ ἄπλετον φῶς τῶν πολυελαίων, ὅπερ καθίστα ἔτι λαμπροτέραν τὴν πολυτελῆ διακόσμησιν τῆς αἰθούσης, ἐστροβιλίζοντο οἱ χορευταί, οἵτινες παραφερόμενοι ὑπὸ τῆς γλυκείας μέθης τοῦ χοροῦ ἐλησμόνουν τὴν εὐπρέπειαν, τὴν ὑπὸ τῆς καλῆς ἀγωγῆς ἐπιβαλλομένην. Πολλοὶ νεανίσκοι, ὧν τὸ ἄνω χεῖλος ἐκαλύπτετο μόλις ὑπὸ βελουδίνου χνοός, μὲ μορφὴν εὐειδῆ, παρειὰς ἀνημμένας, ὀφθαλμοὺς σπινθηροβολοῦντας, ἐχόρευον ἀκράτητοι· ἄλλοι μεγαλειτέρας ἡλικίας, ὑπὲρ τὸ δέον μεριμνῶντες περὶ τοῦ στολισμοῦ των, διήρχοντο κατοπτριζόμενοι πρὸ τῶν ὑέλων, ἀπέμασσον μετὰ προσοχῆς τὸν ἰδρῶτα, φοβούμενοι μὴ ἐπιφέρωσιν ἀταξίαν εἰς τὴν μυρόεσσαν κόμην των καὶ ἐκάγχαζον λέγοντες ἀηδεῖς ἀστειότητας· αἱ κυρίαι πάλιν, σφριγῶσαι ἐντὸς τῆς λαμπρᾶς των περιβολῆς, ἔχουσαι συναίσθησιν τοῦ γοήτρου, ὅπερ διέχυνον, βαυκαλιζόμεναι ὑπὸ τῶν φιλοφρονητικῶν λόγων τῶν ἀνδρῶν καὶ τῆς εἰς τοιαύτας συναθροίσεις πολλὰ ἐκδηλούσης προσπεποιημένης σιωπῆς, ἀπελάμβανον μεθ' ἡδυπαθείας τὸν ἐφήμερον θρίαμβον, ὃν φέρει ἡ χάρις καὶ ἡ ὡραιότης, ἐχόρευον, ἐγέλων, ἐχαριεντίζοντο καὶ ἐφαίνοντο ἅπασαι εὐτυχεῖς.

Ὁποία ζωηρότης, ὁποία φαιδρότης, ὁποία χαρά!

Ἐνώπιον αὐτοῦ τὰ ζεύγη ταχέως διήρχοντο ἐφαπτόμενα μόλις τοῦ δαπέδου διὰ τοῦ ἄκρου τῶν ποδῶν, ὡς θαλάσσια πτηνὰ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Πλὴν παρατηρῶν τὸ ποικιλόχρουν, τὸ ἀκτινοβόλον, τὸ εὔχαρι τοῦτο πλῆθος, ὅπερ ἀκορέστως ἐκέκου τὸ κύπελλον τῆς ἡδονῆς καὶ ἐκτελῶν μηχανικῶς τὰ τεμάχια τοῦ χοροῦ, εἰς ἃ πρὸ τριῶν μηνῶν ἐγυμνάζετο ὁ Α..... ἐσκέπτετο.

Οἱ ὀφθαλμοί του διαπερῶσι τοὺς δι' ἐρυθρᾶς μετάξης κεκοσμημένους τοίχους, διασχίζουσι τὸ σκότος τῆς νυκτός, καὶ ὑπερπηδῶντες τὴν ἀπόστασιν, εἰσδύουσιν ἐντὸς μικροῦ δωματίου, εὑρισκομένου ἐπὶ τῆς τετάρτης ὀροφῆς παλαιᾶς οἰκίας καὶ μένουσιν ἐπιμόνως προσηλωμένοι ἐπὶ θλιβερᾶς εἰκόνος.

Ἐκεῖ τὰ πάντα εἶνε ἔρημα καὶ σιωπηλά· ἐν τῇ ἑστίᾳ καίει ἀσθενὲς πῦρ, ἐπὶ τῆς τραπέζης ὑπάρχει κύπελλον πλῆρες πτισάνης καὶ λυχνίσκος ἀνημμένος, οὗ τὸ ἀμυδρὸν φῶς μόλις φωτίζει τὸ δωμάτιον· νεαρὰ δὲ γυνὴ φαίνεται κοιμωμένη ὑπὸ τὰ καλύμματα πενιχρᾶς κλίνης.

Ὁποία ἀταξία καὶ σύγχυσις ἐν τῇ σκοτεινῇ ταύτῃ τρώγλῃ.

Ὁ Α... εἶχεν ἐπανέλθει τόσον ἀργά, ὥστε μόλις ἔλαβε καιρὸν νὰ δειπνήσῃ, ἐνδυθῇ καὶ ἀναχωρήσῃ· ἐδείπνησε λοιπὸν ἐπὶ ποδὸς εἴς τινα γωνίαν τῆς τραπέζης, χοιρομήριον καὶ τυρόν, ἅτινα καθ' ὁδὸν ἠγόρασεν, ἔπιε ποτήριον οἴνου καὶ καφὲ τὸν ὁποῖον ὁ ἴδιος παρεσκεύασεν, ἵνα κατανικήσῃ τὸν ὕπνον, διότι κατ' αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔσχε τέσσαρας ἑσπερίδας καὶ τὰ βεβαρυμμένα βλέφαρά του ἐκλείοντο παρὰ τὴν θέλησίν του.

Κατόπιν ἔπρεπε νὰ ἐνασχοληθῇ ὀλίγον περὶ τῆς ἀσθενοῦς.

Πτωχή, Μαρία, πόσον πυρετὸν εἶχε τὴν ἑσπέραν ταύτην! πόσον ἤθελε τὴν ἀνακουφίσει, ἐὰν ἔμενε πλησίον της, ὅπως τακτοποιήσῃ τὸ δωμάτιον, συνομιλήσῃ μετ' αὐτῆς, τῇ ἀναγνώσῃ τοὺς ποιητάς, οὓς ἠγάπα, καὶ καταπραύνῃ τὰς ὀδύνας της διὰ ὀλίγης μουσικῆς! Ἀλλ' ὄχι, ἔπρεπε νὰ κερδίσῃ τὸν καθημερινὸν ἄρτον, νὰ πληρώσῃ τὸν ἰατρόν, τὰ φάρμακα καὶ τὴν τροφὸν τοῦ τέκνου των, ὅπερ μετὰ βαθείας θλίψεως ἀπεχωρίσθησαν, διότι ἡ μήτηρ δὲν ἠδύνατο νὰ γαλουχήσῃ αὐτό.

Περιεμένετο εἴς τινα χορὸν καὶ ἔπρεπε νὰ σπεύσῃ, ἐὰν ἤθελε νὰ φθάσῃ ἐγκαίρως· ἐντὸς ὀλίγου τετάρτου ἦτο ἕτοιμος· ἐνεδύθη ταχέως τὴν στολήν του, τὴν ἐπίσημον ἐκείνην στολήν, ἥτις τῷ ὑπενθύμιζε τοὺς θριάμβους του, τὰς διαψευσθείσας ἐλπίδας του καὶ τὰς πρώτας αὐτοῦ ἀπογοητεύσεις.

— Ταχύτερον. Ταχύτερον· τῷ ἐφώναξεν εἴς χορευτής, καὶ ὁ κυμβαλιστὴς ἀποσκασθεὶς τοῦ ρεμβασμοῦ του ἐπετάχυνε τὴν κίνησιν τῶν χειρῶν.

Κατόπιν ἀνέκρουσε στρόβιλον. Ἦτο ἰδική του ἡ σύνθεσις, καὶ ἐπειδὴ οὐδέποτε ἠδυνήθη νὰ τὴν δημοσιεύσῃ, ἐπεθύμει ἅπαξ τοὐλάχιστον νὰ ἴδῃ ὁποίαν ἐντύπωσιν θὰ ἔκαμνεν εἰς τὸ κοινόν. Ἰδιοτροπία, ἥτις αἰφνιδίως τῷ ἐπῆλθεν. Ἦτο ἔργον τῆς νεότητός του, ἐξαίρετον διὰ τὴν πρωτοτυπίαν, τὴν ποίησιν, τὴν μελαγχολίαν, τὸ πάθος· ἦτο μελῳδία ζωηρὰ καὶ γλυκεῖα, ἥτις κατελάμβανε καὶ συνεκίνει.

Μεθ' ἱκανότητος ἀρίστου μουσουργοῦ ὁ καλλιτέχνης ἀνέκρουσε τὰς πρώτας στροφάς· πλὴν ἀμέσως ἔπειτα μεθυσθεὶς ὑπὸ τῶν ἐκεῖ ἀναδιδομένων ἀρωμάτων, καὶ καταβληθεὶς ὑπὸ τοῦ ἄλγους τῆς καρδίας του, ὅπερ καθίστα ἔτι ὀδυνηρότερον ἡ περικυκλοῦσα αὐτὸν λαμπρότης, ἀκουσίως ἐπανέπεσεν εἰς τὰς σκέψεις του.

Ὁ νοῦς του τώρα ἐστράφη πρὸς τὸ παρελθόν του· παρελθὼν πλῆρες πικριῶν καὶ στερήσεων. Αὐτὸς διεκρίνετο πάντοτε εἰς τὴν μουσικήν, τὴν ποίησιν καὶ τὴν σύνθεσιν· αὐτὸς ἐλάμβανε πάντοτε τὸ πρῶτον βραβεῖον εἰς τὸ Ὠδεῖον, εἰς αὐτὸν ἔπαινοι, συγχαρητήρια, ἐνθουσιασμός, ἐπευφημίαι, ἀποθέωσις! καὶ κατόπιν; κατόπιν ἡ πάλη τῆς ζωῆς· πάλη εὐτελής, χυδαία, ταπεινωτική. Αἱ ἀποποιήσεις τῶν ἐκδοτῶν ματαιώνουσαι τὰς συνθέσεις του, τὰ ἀνωφελῆ διαβήματά του εἰς τοὺς ἀρχιμουσικοὺς καὶ θιασάρχας· αἱ ἀτελεύτητοι προσδοκίαι εἰς τοὺς προθλάμους τῶν ἰσχυρῶν, οἱ μυκτηρισμοί, ἡ κακεντρέχεια, τὰ σκώμματα τῶν συναδέλφων, ἡ ἐπίμονος αὐτῶν ἀντίπραξις, ἡ ἀδιαφορία τῶν φίλων, τὰ κρύφια μίση, διέφευσαν τὰς ἐλπίδας του, διέλυσαν τὸ χρυσᾶ ὄνειρά του καὶ τὸν ἠνάγκασαν νὰ κυλίσῃ εἰς τὸν βόρβορον τὸ καλλιτεχνικόν του τάλαντον, ὅπως πορισθῇ τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

Ἀθλιότης!...

Ἐν τούτοις φαεινὴ ἀκτὶς ἀνέλαμψεν ἐν μέσῳ τῆς πυκνῆς ὁμίχλης, ἥτις τὸν περιεκάλυπτεν. Ἡμέραν τινὰ συνήντησε νεαρὰν κόρην, πτωχὴν καὶ μόνην ὡς αὐτόν· ἦτο διδασκάλισσα, ἀμφότεροι παρέδιδον εἰς τὸν αὐτὸν μαθητήν· εἶδον ἀλλήλους, ἠγαπήθησαν καὶ ἠνώθησαν. Ἐπὶ δύο ἔτη ἦσαν εὐτυχεῖς, ζῶντες ὁ εἷς διὰ τὸν ἄλλον· ἐκείνη ἐλάτρευε τὸν σύζυγόν της, ἔχουσα δὲ πεποίθησιν εἰς τὴν μεγαλοφυΐαν του, τὸν ὑπεστήριζε, τὸν ἐνεθάρρυνε καὶ τὸν ἐβίαζε νὰ ἐλπίζῃ: αὐτὸς παρεδίδετο ἄνευ

ἐπιφυλάξεως εἰς τὸν ἔρωτα, ὅστις τὸν καθίστα εὐδαίμονα καὶ οὐδαμοῦ εὕρισκεν εὐχαρίστησιν ἢ ἐν τῷ ταπεινῷ ἐκείνῳ οἰκήματι, ἔνθα ἀπομονούμενος μετὰ τοῦ κλειδοκυμβάλου καὶ τοῦ μόνου πλάσματος, ὅπερ ἠγάπα, ἐλησμόνει τοὺς κόπους καὶ τὰς θλίψεις του. Τὴν εὐτυχίαν των ταύτην συνεπλήρωσεν ἡ ἀπόκτησις τοῦ πρώτου των τέκνου· ἀλλὰ φεῦ! αὕτη δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολύ· νόσος φθοροποιὸς ρίπτει τὴν Μαρίαν εἰς τὴν κλίνην καὶ τὴν κάμνει νὰ χάσῃ τὴν ἀνθηρότητά της. Ὑποφέρει πολύ· ὁ ἰατρὸς φοβεῖται περιτονίτιν· εἰς ποίαν κατάστασιν τὴν ἀφῆκε καὶ τί δὲν θὰ ἔδιδε διὰ νὰ εἶναι τώρα πλησίον της!

Κρούει τὴν τελευταίαν στροφὴν καὶ οἱ χορευταὶ ὁδηγοῦσι τὰς κυρίας εἰς τὰς θέσεις των, μὲ βλέμμα πλῆρες ἀγωνίας ὁ Α... καραδοκεῖ μίαν χειρονομίαν, ἓν σημεῖον, μίαν οἱανδήποτε ἔνδειξιν ἔστω καὶ ἑνὸς ἀτόμου, ἱκανὴν νὰ τῷ δώσῃ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ὁ στρόβιλός του ἠκούσθη καὶ ἤρεσεν· ἀλλ' οὐδεὶς φαίνεται δίδων τὴν ἐλαχίστην προσοχὴν εἰς αὐτόν.

Πνευστιῶσα ἀκόμη ἐκ τοῦ χοροῦ, ὡραία, δροσερά, καὶ ἐν ὅλῃ τῇ ἀκμῇ τῶν δεκαὲξ ἐτῶν της, ἡ θυγάτηρ τοῦ οἰκοδεσπότου ἐπροχώρησε μετὰ σπουδῆς εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον.

— Κύριε, τῷ εἶπε μὲ μορφασμὸν χαϊδευμένου παιδίου· τί ἄσχημον στρόβιλον μᾶς ἐπαίξατε!

— Ἀδύνατον νὰ τὸν χορεύσῃ τις, προσέθεσε σοβαρὸς κύριος.

— Μὴ τὸν προσβάλλετε, δεσποινίς, ὑπέλαβεν ἕτερος, εἶναι ἴσως ἡ μουσικὴ τοῦ μέλλοντος, καὶ οἱ ἐκεῖ παρευρισκόμενοι ἐξερράγησαν εἰς γέλωτας.

Νέφος θλίψεως διῆλθε τοῦ βλέμματος τοῦ κυμβαλιστοῦ, ἠγέρθη τεταραγμένος καὶ ἐψέλλισεν ἀκαταλήπτους δικαιολογήσεις.

— Δὲν εἶναι τίποτε, ἐπανέλαβε ζωηρῶς ἡ νεᾶνις, μαντεύσασα τὴν πληγήν, τὴν ὁποίαν κατέφερε καὶ θέλουσα νὰ τὴν ἐπουλώσῃ διὰ γλυκείας τινὸς λέξεως, ἀλλ' εἰς τὸν προσεχῆ στρόβιλον θὰ μᾶς παίξητε κἄτι καλλίτερον· δὲν ἔχει οὕτω;

— Κατὰ ποίαν ὥραν θ' ἀρχίσωμεν τὸ κοτιλλιὸν δεσποινίς; ἠρώτησεν ὁ Α..., ὅστις ἠσθάνετο ἐκλείπουσαν τὴν ὑπομονήν του·

— Ἔχομεν καιρόν, εἶναι μόλις τετάρτη, θὰ σᾶς εἰδοποιήσω· ἀπεκρίθη ἡ θελκτικὴ κόρη, καὶ λαβοῦσα τὸν βραχίονα ἑνὸς τῶν ἐκεῖ παρευρισκομένων νέων, ἀπεμακρύνθη, ἀκολουθουμένη ὑπὸ πλείστων ἄλλων.

— Καὶ ἐγώ, ὅστις ἐσκεπτόμην νὰ ἐπιστρέψω κατὰ τὰς πέντε, διενοήθη ὁ κυμβαλιστής· μὲ πόσην ἀνυπομονησίαν θὰ μὲ περιμένῃ ἡ δυστυχὴς σύζυγός μου!

Τὸ κοτιλλιὸν διήρκεσε μέχρι τῆς ἕκτης, ἀλλ' ὅτε ὁ κυμβαλιστὴς ἠγέρθη μὲ τὴν διάνοιαν ἐσκοτισμένην, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐρυθρούς, πλεῖσται φωναὶ ἠκούσθησαν: — Ἀκόμη ἕνα στρόβιλον, τὸν τελευταῖον. Κατόπιν ἐζητήθη τετράχορος καὶ μόλις μετὰ τοῦτον ἠδυνήθη ν' ἀναχωρήσῃ.

Μὲ τὰ βαρέα τετράδια τῆς μουσικῆς ἀνὰ χεῖρας, ριγῶν ὑπὸ τὴν πρωϊνὴν αὔραν, ἥτις καθίστατο πλέον ἐπαισθητή, ὡς ἐκ τῆς πνιγηρᾶς θερμότητος, εἰς ἣν πρὸ ὀλίγου εὑρίσκετο, διηυθύνθη πεζὸς εἰς τὴν οἰκίαν του, ἤνοιξε τὴν θύραν, καὶ μὲ τὴν καρδίαν συνεσφιγμένην ἐβάδισε ἀκροποδητὶ πρὸς τὴν κλίνην.

Ἡ Μαρία ἐκοιμᾶτο ἥσυχος, ἀπύρετος, μὲ τὰς χεῖρας ὑγράς, καὶ κανονικὴν ἀναπνοήν, ἐνῷ ὠχρὸν χειμερινὸν φῶς ἐφώτιζε μόλις τὸ δωμάτιον.

Ὁποία θλιβερὰ νύξ! ἐψιθύρισεν ὁ καλλιτέχνης καὶ ὑπείκων εἰς νευρικήν τινα κρίσιν, ἤρχισε νὰ κλαίῃ σιωπηλῶς, θεωρῶν διὰ μέσου τῶν δακρύων τὴν ὠχρὰν μορφὴν τῆς συζύγου του.

Αἴφνης τὸ ὡρολόγιον ἐσήμανεν.

— Ἑβδόμη καὶ ἡμίσεια ἤδη, εἶπε στενάζων, πρέπει νὰ ὑπάγω εἰς τὸ μάθημα, ἄλλως θὰ γίνῃ ζήτημα.

Ἐξεδύθη μετὰ μεγάλης προφυλάξεως, ἵνα μὴ ταράξῃ τὸν ὕπνον τῆς ἀσθενοῦς· ἔβρεξε τὸ πρόσωπόν του διὰ ψυχροῦ ὕδατος, ἐνεδύθη τὰ καθημερινά του ἐνδύματα, ἔφαγεν ὅ,τι εἶχεν ἐναπομείνει ἐκ τῆς προτεραίας . . ., ἔπιε ποτήριον οἶνου, καὶ ἐξῆλθεν, ἀφοῦ ἔρριψεν ἐπὶ τῆς κοιμωμένης βλέμμα πλῆρες στοργῆς.

Ἡ καθημερινὴ καταδίκη του ἤρχιζεν.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. **Ἀριστέα Α. Κυριακοῦ**

Ο ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

(Συνέχεια)

Εἶτα μοὶ μετέδωκεν, ὅ,τι ἐγίνωσκε περὶ τῶν λοιπῶν συναδέλφων μας.

Ἡ θυγάτηρ τῆς διευθυντρίας εἶχεν ἀποθάνει τὸ αὐτὸ ἔτος οὗτινος διήλθομεν ὁμοῦ τὴν παραμονήν. Περὶ τῆς Αἰκατερίνης καὶ τῆς Ἀγγελικῆς οὐδὲν ἐγνώριζεν.

Ἡ δὲ Μριάνθη; ἐκείνη, ἥτις τόσας ἐστήριζεν ἐπὶ τοῦ ἀρραβῶνός της εὐφροσύνους ἐλπίδας, διαρρηχθέντος αὐτοῦ ἕνεκα τῆς ἀπωλείας τῆς προικός της, εἰσέτι δὲν ἐνυμφεύθη, μολονότι ὡς αἱ πλεῖσται τῶν νεανίδων ἠσθάνετο καὶ αὐτὴ ἄρρητον φρίκην πρὸς τὸ σκυθρωπὸν τῆς ἀγαμίας φάσμα, πρὸς ὃ ἐκ τῆς μεγάλης ἴσως ἀποστροφῆς ἀφωμοιοῦτο ὀσημέραι καίτοι μόλις 26ετίς· ἐλέγετο δὲ ὅτι ἐκίνει πάντα λίθον ὅπως τὸ ἀποφύγῃ. Πολλαχοῦ συνηντᾶτο μετὰ τῆς κ. Εὐφροσύνης ἀλλὰ δὲν τὴν ἀνεγνώριζεν.

Ἐνῷ διετρίβομεν ἐν ταῖς ἀναμνήσεσιν ἡμῶν πεποιθυῖαι ὅτι αἱ λοιπαὶ συνέταιροι μᾶς εἶχον ἐντελῶς λησμονήσει, ἦλθεν ἄνθρωπός τις κομίζων ἐπιστολὴν γνωστῆς ἐπὶ πλούτῳ καὶ ἀγαθοεργίαις κυρίας, καὶ μεγαλοπρεπῆ στέφανον ἐκ βαθυχρόων ἴων. Ἡ κυρία Εὐφροσύνη ἀπεσφράγισε τὴν πρὸς αὐτὴν ἀπευθυνομένην ἐπιστολὴν καὶ μετὰ συγκινήσεως ἀνέγνω:

«Φίλταται φίλαι,

»Σᾶς ἐνθυμοῦμαι πάντοτε, καὶ φυλάττουσα τὴν ὑπόσχεσιν, ἣν »ἐδώκαμεν πρὸς ἀλλήλας κατὰ τοὺς εὐδαίμονας καιροὺς τῶν »σπουδῶν μας, σᾶς γράφω, ὅπως ἐκθέσω τὴν κατάστασιν τῆς εὐ»τυχίας του. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἕνεκα τῆς θέσεώς μου εἶμαι ἠ»ναγκασμένη ν' ἀποκρύπτω παρ' ὅλων, δὲν διστάζω νὰ ὁμολο»γήσω εἰς σᾶς. Δὲν εἶμαι εὐτυχής. Σᾶς διαβεβαιῶ, ποθηταὶ »σύντροφοι τῶν εὐτυχῶν ἡμερῶν μου, ὅτι οὐδεμιᾶς εἶμι εὐ»τυχεστέρα. Ἐγώ, ἥτις φημίζομαι ὡς ἔχουσα τόσην ἰσχύν, δὲν »ἔχω σήμερον ὀλίγας στιγμὰς ἰδικάς μου ὅπως ἔλθω νὰ σᾶς »ἐναγκαλισθῶ, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀπὸ τοσούτων ἡμερῶν ὠνει»ροπόλουν καὶ ἐσχεδίαζον.

«Εἴχομεν συμφωνήσει νὰ πλέξωμεν ἀπὸ κοινοῦ στέφανον εἰς »τὴν εὐτυχεστέραν. Εἶμαι τόσον δυστυχής, ὥστε ἀξίζει νὰ προ»σφέρω μόνη ἐγὼ ὁλόκληρον ἕνα στέφανον. Δώσατέ τον ἐκ μέρους »μου εἰς ἐκείνην καὶ εἰπέτε μοι ποία εἶνε.

Ἡ οὐδέποτε λησμονήσασα ὑμᾶς φίλη σας
Αἰκατερίνη.....»

Ἡ πλουσία καὶ γνωστὴ αὕτη δέσποινα ἦτο λοιπὸν ἡ Αἰκατερίνη;

Καὶ ἦτο τόσον δυστυχής.

— Καθ' ὅλας τὰς πιθανότητας εἰς σὲ ἀνήκει ὁ ὡραῖος αὐτὸς στέφανος, εἶπον τῇ κ. Εὐφροσύνῃ, κατὰ μίλια ὁλόκληρα ἀπέχουσα ἐγὼ ἀπ' αὐτοῦ.

— Δὲν δύναμαι ν' ἀρνηθῶ, ὅτι εἶμαι ἠὐχαριστημένη ἐκ τῆς ζωῆς ἣν διάγω τώρα· μοὶ ἀπεκρίθη· ἔχω γαλήνην καὶ ἀνεξαρτησίαν, τοῦθ' ὅπερ κατ' ἐμὲ εἶναι ἡ μόνη ἐφικτὴ ἐν τῷ κόσμῳ εὐτυχία. Ἀγαπῶ τὸν οἰκίσκον τοῦτον τὸν ὁποῖον ἀπέκτησα διὰ μακρῶν οἰκονομιῶν καὶ φροντίδων, δι' αὐτὸ εἶναι τόσον μικρὸς καὶ ἀπόκεντρος. Κερδίζω τὰ πρὸς τὸ ζῆν δίδουσα μαθήματα εἴς τινας οἰκίας, ὁ κηπός μου, τὰ βιβλία, ἡ μουσική, ἡ ἐντελὴς ἐλευθερία μου, οἱ σπάνιοι ἀλλ' ἐκλεκτοὶ φίλοι μου, τὸ παιδίον τοῦτο τὸ ὁποῖον λατρεύω, ἀνακουφίζουν μεγάλως τὴν μόνωσίν μου, καὶ μοὶ παρέχουσιν εὐχαριστήσεις, ἃς δὲν ἀνταλλάσσω μὲ τὰς ζωηροτέρας ἡδονὰς τοῦ κόσμου, αἵτινες πάντοτε συνεπάγονται καὶ πικρίας. Ἐλθὲ νὰ διέλθωμεν ὁμοῦ τὴν ἑσπέραν, καὶ ἐὰν μέχρι τῆς ὡρισμένης πέμπτης ὥρας δὲν ἐμφανισθῇ ἄλλη τις διαφιλονεικοῦσά μοι τὸν στέφανον, θὰ τὸν δεχθῶ, ἀφοῦ οὔτε σὺ τὸν δέχεσαι. Καὶ ἀπεχωρίσθημεν.

Τὴν τετάρτην μ. μ. ἐπανῆλθον εἰς τὸν ἐξοχικὸν οἰκίσκον, καὶ τὸν εὗρον θλιβερῶς ἀνάστατον. Παιδία ζωηρὰ καὶ θορυβώδη ἔτρεχον εἰς τὰς δενδροστοιχίας τοῦ κήπου, ταράσσοντα ἀνευλαβῶς διὰ τῶν ὀξειῶν φωνῶν των τὴν ποιητικὴν γαλήνην του.

Ἡ κ. Εὐφροσύνη μὲ ὑπεδέχθη τεταραγμένη καὶ ἀσχολοφανής.

— Εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν δὲν ὑπάρχει ποτὲ διαρκὴς ἡσυχία, μοὶ εἶπε περιλύπως. Ἦλθε πρὸ ὀλίγου ἐκ Σμύρνης ἡ ἀδελφή μου· περιελθοῦσα εἰς διάστασιν πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς τοῦ συζύγου της ἕνεκα τῆς κληρονομίας, ἀνέθεσε τὰς ὑποθέσεις της εἰς τὰ δικαστήρια, καὶ κατέφυγε, πενομένη ὑπὸ τὴν στενόχωρον στέγην μου μετὰ τῶν τέκνων της· ἐχάσαμεν τὴν ἡσυχίαν καὶ ἐγὼ καὶ τὸ ἀτυχὲς μι ρόν μου, εἰς ποίαν θέσιν θὰ εὑρεθῇ μεταξὺ τῶν παιδίων αὐτῶν ἅτινα μὲ διεκδικοῦσι πρὸς αὐτό; Καὶ μετὰ βραχεῖαν σιγὴν προσέθηκεν. Εἶναι μικρὰ πράγματα αὐτὰ καὶ ὁ καιρὸς θὰ τὰ κανονίσῃ ἴσως ἀργότερον, ἀλλ' ὁπωσδήποτε ἡ ὁρισθεῖσα ὥρα δὲν μ' εὑρίσκει εὐτυχῆ· ὁ στέφανος δὲν μοὶ ἀνήκει.

Εἶδον τὴν Δήμητραν· εἶχεν ὅλως ἀντιθέτως τῆς ἀδελφῆς της μεταβληθῆ· τὸ ἄλλοτε τόσον δροσερὸν καὶ περικαλλὲς πρόσωπόν της, μεμαραμμένον ἤδη καὶ ἐξηγριωμένον ὑπὸ τῶν παθημάτων, ἐξεμηδένιζε καὶ αὐτὴν τὴν ἔκτακτον κανονικότητα τῶν χαρακτήρων ἥτις τὸ ἀνεδείκνυε πρότερον. Ἀναγνωρίσασά με, ἀφοῦ πρῶτον ἐθαύμασε τὴν σύμπτωσιν τὴν ὁδηγήσασαν αὐτὴν ἐν ἀγνοίᾳ της κατὰ τὴν ὡρισμένην ἡμέραν εἰς τὸ κέντρον αὐτὸ τῆς συμφωνηθείσης συναντήσεως, ἐπεδόθη εἰς ἀπέραντον ἔκθεσιν τῶν ἀδικιῶν ἃς ὑπέστη παρὰ τῶν συγγενῶν τοῦ συζύγου της, καὶ τῶν ἐν γένει παθημάτων της, μεταξὺ τῶν ὁποίων κατώρθωσε ν' ἀναφέρῃ καὶ περὶ τῆς μόνης, ἧς ἠγνοοῦμεν τὴν τύχην, συνεταίρου μας Ἀγγελικῆς.

Αὕτη διατελοῦσα πρό τινων ἐτῶν οἰκοδιδάσκαλος παρὰ πλουσίᾳ ἐν Βλαχίᾳ οἰκογενείᾳ, ἔτρωσε διὰ τῶν θελγήτρων της τὸν υἱὸν τῆς οἰκογενείας, ὃν ἐνυμφεύθη ἐναντίον τῆς θελήσεως τῶν γονέων του. Καὶ ἔγινε μέν, ὡς προέλεγον οἱ πλατεῖς ὀδόντες καὶ τὰ μεγάλα ὦτά της, πλουσία, τοῦθ' ὅπερ τῇ προσέδωκεν ὅλας τὰς ἰδιότητας ὀψιπλούτου, δὲν τὴν κατέστησεν ὅμως ὅσον ἤλπιζεν εὐτυχῆ, διότι ἡ νέα της οἰκογένεια ἐφέρετο πρὸς αὐτὴν μετὰ τῆς ἰδίας σκληρότητος καὶ περιφρονήσεως ὅσην καὶ ἐκείνη ἐδείκνυε πρὸς τοὺς λοιποὺς φίλους καὶ συναδέλφους τῆς ἄλλοτε οἰκοδιδασκάλου. Δὲν ἦτο εὐτυχής, ἀλλ' οὔτε μᾶς ἐνεθυμήθη.

Ὁ στέφανος ἐν τούτοις ὤφειλε ν' ἀποδοθῇ εἰς ἣν ἀνῆκε.

Κατὰ τὴν ἐπίσημον ὥραν ἣν πρὸ 10 ἐνιαυτῶν εἴχομεν διέλθει ἐντὸς τοῦ δωματίου τοῦ κλειδοκυμβάλου τῆς καταλυθείσης σχολῆς, αἱ τρεῖς παροῦσαι ἐκ τῶν ἑπτὰ τότε ἑταίρων, ἐπέθημεν ὀχήματος συμπαραλαβοῦσαι τὸν ἐξ ἴων στέφανον, καὶ ἐπορεύθημεν εἰς τὸ παλαιὸν νεκροταφεῖον, ἔνθα ἀνεπαύετο ἡ Αἰμυλία.

Ὅλαι ὑπήρχομεν δυστυχεῖς ἐν τῇ ζωῇ. Ἐκλίναμεν ἐν συγκινήσει τὰ γόνατα ἐπὶ τοῦ ἐλησμονημένου τάφου τῆς παιδικῆς ἡμῶν φίλης, ἠσπάσθημεν τὸν παρὰ τὴν κεφαλὴν τῆς κεκοιμημένης πενιχρὸν ξύλινον σταυρόν, καὶ ἀνηρτήσαμεν ἀπ' αὐτοῦ τὸν στέφανον τῆς εὐτυχίας.

Τὸν ἀπενείμαμεν εἰς ἐκείνην, ἥτις, δὲν ἠδύνατο νὰ λαλήσῃ ὅπως μᾶς ἐλθέσῃ καὶ τὰ ἰδικά της βάσανα.

Ἐν τῇ σιγῇ καὶ τῷ περιβάλλοντι αὐτὴν μυστηρίῳ τὴν ἐθεωρήσαμεν ὡς τὴν εὐτυχεστέραν. Εἶχε τοὐλάχιστον φθάσει ταχύτερον ἡμῶν τὸ ἄφευκτον τέρμα.

Πηνελόπη Παναγιωτίδου.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Πατάται παραγεμισταί. Λαμβάνεις μεγάλας καὶ στρογγύλας πατάτας, ἀνοίγεις αὐτὰς χωρὶς νὰ κάμῃς μεγάλην ὀπήν· Ἰδιαιτέρως καβουρδίζεις ὀλίγον κρόμμυον, καρότο, πετροσέλινον, σκόροδον, πέπερι, ἅλας, σταφίδας, κουκουνάρια, καὶ χαλέταν κοπανισμένην, προσθέτεις δὲ καὶ ὀλίγην τομάταν· Διὰ τοῦ μίγματος τούτου γεμίζεις τὰς πατάτας, σκεπάζεις αὐτὰς διὰ τοῦ ἐκ τῶν ἄνω ἀφαιρεθέντος τεμαχίου, τοποθετεῖς ἐντὸς ταψίου μὲ ἀνάλογον ἔλαιον καὶ τομάταν καὶ στέλλεις εἰς τὸν φοῦρνον

Ὀκταπόδι σφογγάτον. Καβουρδίζεις μὲ ἔλαιον ὀλίγα κρόμμυα, προσθέτεις ἔπειτα καὶ τὸ ὀκταπόδι κομμένον εἰς τεμάχια ἕως καβουρδισθῇ. Ῥίπτεις ὀλίγα σκόρδα τετριμμένα, δύο φύλλα δάφνης, δενδρολίβανον, ὀλίγον οἶνον, ὄξος, πέπερι, ἅλας, καὶ ὀλίγον ὕδωρ ἕνα βράσῃ.

ΓΑΜΟΣ ΕΝ ΦΥΛΑΚΗ

Καὶ ἡ δυστυχὴς γυνὴ ἀπώθει πᾶσαν ἰδέαν παρηγορίας καὶ ἔκλαιεν ἐν τῷ δωματίῳ της, ἀναμένουσα ἐναγωνίως ἀνὰ πᾶσαν ἑσπέραν εἰδήσεις περὶ τοῦ ἀγαπητοῦ της πληγωμένου

Ἔσπεραν τινὰ ὁ δικηγόρος ἐπανῆλθε περίφροντις. Ἡ Μαγδαληνή, ἥτις τὸν περιεμενε πρὸ τῆς θύρας, ἐμάντευσε κακὴν εἴδησιν. Καὶ ἀληθῶς ὁ Ἰάκωβος εἶχε καταληφθῆ ὑπὸ παραφροσύνης καὶ οἱ ἰατροὶ οὐδεμίαν πλεον περὶ τῆς σωτηρίας του εἶχον ἐλπίδα.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἐκτὸς ἑαυτῆς περιετυλίχθη ἐντὸς σαλίου, ἐρρίφθη εἰς τὴν τρωτὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τυχοῦσαν ἅμαξαν καὶ διηυθύνθη εἰς τὸ νοσοκομεῖον

Ὁ Ἰάκωβος ἐνοσηλεύετο, τῇ αἰτήσει τῶν συγγενῶν του, οἵτινες μεγάλα κατέβαλον πρὸς τοῦτο ποσά, εἰς ἰδιαίτερον δωμάτιον.

Εἰς τὸ δωματιον τοῦτο τὸν ἐπεσκέφθη ἡ Μαγδαληνή.

— Ἀφοῦ εἶναι ἐκτὸς ἑαυτοῦ, εἶπεν ἡ Μαγδαληνὴ εἰς τὴν ἀδελφήν, ἥτις παρεκωλυεν αὐτῇ τὴν εἴσοδον, δὲν θὰ μὲ ἀναγνωρίσῃ.

Ἔλαβε λοιπὸν τὴν θεσιν της παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν του καὶ τῷ παρεῖχε τας εὐγενεστερας καὶ στοργικωτέρας φροντίδας

Ἡ παραφροσύνη κατελάμβανεν ἐπὶ μᾶλλον την κεφαλὴν τοῦ ἀσθενοῦς

— Ἰδού . . . ἔλεγεν ἀσθμαίνων. Νά! τὴν βλέπω, τὴν λαιμητόμον. Ἀκούω τοὺς κτύπους τοῦ σφυρίου . . . Νά . . πλῆθος . . κόσμος . . Γελοῦν . . Νά! τὸ μαχαῖρι . . ποῦ γυαλίζει . . .

Ἡ Μαγδαληνὴ ὠχρίασεν. Οἱ ὀδόντες της συνεκρούοντο.

— Εἶναι ἀδυνατον, θεέ μου! εἶπε, νὰ ἐπιτρέψῃς τοιαύτην ἀδικίαν. Ὄχι! δὲν θὰ μοῦ τὸν φονεύσουν. Ὄχι, θεέ μου, ὄχι, ὄχι.

Ζητοῦσα δὲ τὸ ρινόμακτρόν της, ἵνα στεγνώσῃ τὰ δάκρυά της ἡ νεαρα γυνή, εὗρεν ἐν τῷ θυλακίῳ της τὴν ἐπιστολήν, ἣν ὁ Ἰάκωβος τῇ εἶχεν ἀποστείλει πρὸ τῆς δίκης του διὰ τοῦ θείου της

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη περιεῖχεν ἑτέραν, ἣν ἡ Μαγδαληνὴ ὤφειλε ν' ἀναγνώσῃ τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου τῆς γραίας μαρκησίας Ἡ Μαγδαληνὴ ἰδοῦσα τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἀνεμνήσθη τῶν λόγων, οὓς ὁ θεῖός της τῇ εἶχεν εἴπει ἐγχειρίζων αὐτῇ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην. Ἀναντιρρήτως ἡ ὁμολογία, ἣν ὁ Ἰάκωβος ἠρνεῖτο νὰ κάμῃ εἴς τε τὸ δικαστήριον καὶ τοὺς συγγενεῖς του περιεκλείετο ὑπὸ τος πτυχὰς τοῦ φακέλλου ἐκείνου. Ἤδη, ὅτε ἡ ζωὴ τοῦ Ἰακώβου διέτρεχε κίνδυνον, ἡ Μαγδαληνή, μεθ' ὅλον τὸν σεβασμόν, ὃν ἔτρεφε πρὸς τὴν οὕτω σαφῶς ἐκδηλωθεῖσαν θέλησίν του, ἠσθάνετο ἐπιβαλλομένην αὐτῇ τὴν ὑποχρέωσιν ν' ἀποσφραγίσῃ τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην.

Ἐνῷ αἱ σκέψεις αὗται ἐβασάνιζον τὴν ἀτυχῆ κόρην, ὁ Ἰάκωβος ἀνεπηδησεν ἐπὶ τῆς κλίνης του καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς πυρέσσοντας μὲ τὴν χεῖρα τεταμένην πρὸς ἄγνωστον διεύθυνσιν ἀνέκραξεν·

— Ἰδοὺ ἐγὼ ἐκτὸς τῆς φυλακῆς ὁ ἱερεὺς μὲ παρακολουθεῖ Πλῆθος πολὺ συνωστίζεται πέριξ ἡμῶν... Τί λεγουν λοιπον αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι;... — Εἶναι ὁ Γαμπραὶ ὁ ἀδελφοκτόνος, ὁ δολοφόνος. . Ὄχι... Ὄχι .. Οἴκτον θεέ μου, σὺ ἠξεύρεις, ὅτι δεν εἶναι ἀληθές... ὅτι εἶμαι ἀθῶος ..

Ἡ Μαγδαληνὴ ἐκτὸς ἑαυτῆς μὲ κίνημα ἀκούσιον καὶ τρεμούσας χεῖρας ἐξεσχισε τὸν φάκελλον καὶ ἀνυπομόνως ἀνέγνωσε τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς. Ἐνῷ ἀνεγίνωσκε θερμὰ δάκρυα ἔρρεον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν της.

«Ἀγαπητὴ καὶ προσφιλής μοι Μαγδαληνή, ἔλεγεν ἡ ἐπιστολή, » ὅταν ἀναγνώσῃς τας γραμμας ταύτας ἐγὼ θὰ εὑρίσκωμαι εἰς κό» σμον ἐπιεικέστερον, ὅπου θὰ σὲ περιμένω, καὶ ἐνθα θελομεν συν» αντηθῆ καὶ πάλιν. Συγχώρησόν μοι τὴν σιωπὴν μου κατὰ τὴν διάρ» κειαν τῆς φρικτῆς ἐκείνης κατ' ἐμοῦ κατηγορίας Ἡ σιωπή μου » αὕτη ἐγένετο αἰτία νὰ θεωρηθῶ ἔνοχος εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ὅλου » τοῦ κόσμου. Ἀλλά μοὶ ὑπηγορεύθη ὑπὸ τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς εὐ» γνωμοσύνης, ἣν ὤφειλον εἰς τὴν μητέρα τοῦ ἀνδρός, ὅστις μοὶ ἔχση-

ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΣ

ΚΑΡΔΙΝΑΛ

Ἐπειδὴ πολλαὶ κυρίαι ἐκ τῶν ἐπαοχιῶν μᾶς ἐζήτησαν λεπτομερεῖς πληροφορίας περὶ τῶν στηθοδέσμων τῆς κ. Καρδινάλ, δίδομεν ἐνταῦθα τὰς ἑξῆς ὁδηγίας, ὅπως μᾶς τὰς ὑπέβαλεν ἡ ἡμετέρα στηθοδεσμοποιός.

Ἐπὶ τοῦ σώματος τῆς γυναικὸς φορούσης μόνον τὸν στηθόδεσμόν της (ὅπως δεικνύει ἡ ἄνω ξυλογραφία) λαμβάνονται τὰ ἑξῆς μέτρα. Α'. ἡ περίμετρος τοῦ στήθους ὑπὸ τὰς μασχάλας. Β'. ἡ τῆς μέσης. Γ'. ἡ τῆς κοιλίας καὶ Δ'. τὸ ἐμπροσθινὸν μῆκος τοῦ στηθοδέσμου. Ἀποστέλλονται δὲ πρὸς τὴν κυρίαν Καρδινάλ ἢ ταινίαι ἔχουσαι ἑκάστη τὸ μῆκος τῶν ληφθέντων μέτρων, ἢ ὁρίζεται ἁπλῶς ἐν τῇ ἐπιστολῇ τὸ ποσὸν αὐτῶν εἰς ἑκατοστὰ τοῦ βασιλ. μέτρου.

Αἱ τιμαὶ τῶν στηθοδέσμων τῆς κυρίας Καρδινάλ εἶναι αἱ ἑξῆς.

Α'. Μὲ μπαλαίναν ἐκ κεράτων καὶ ὕφασμα λευκὸν βαμβακερὸν στερεόν, δραγ. 35 καὶ 40 (διὰ κοράσια μέχρι 14 ἐτῶν δρ. 30).

Β'. Μὲ μπαλαίναν ἐξ ὀδόντων φαλαίνης, καὶ

1) μὲ ὕφασμα βαμβακερὸν λευκόν, δρ. 50, 52, 55 καὶ 60.
2) μὲ ὕφασμα λινοῦν χρωματιστόν, δρ. 55 καὶ 60.
3) μὲ ὕφασμα λινοῦν λευκόν, δραχ. 57, 60 καὶ 65.
4) μὲ ὕφασμα μεταξωτόν, δρ. 80, 100, καὶ 125.
5) μὲ ὕφασμα βαμβακερὸν δικτυωτὸν (τοῦλι) λευκὸν ἢ χρωματιστὸν δρ 80.

Τὰ κυριώτερα χρώματα τῶν ὑφασμάτων εἶναι τὰ ἑξῆς: τὸ ρόδινον (rose), τὸ κυανοῦν (bleu-ciel), τὸ φαιὸν gris), τὸ κιρρὸν (crème) τὸ ἰῶδες (mauve), τὸ ἐρυθρὸν grennt), τὸ μέλαν κ τ.λ.

Τὴν διαφορὰν τῶν τιμῶν δὲν ἀποτελεῖ μόνον ἡ ποιότης τοῦ ὑφάσματος, ἀλλ' ὅλος ἐξαρτισμὸς καὶ ἡ ἐργασία τοῦ στηθοδέσμου. Ὥστε αἱ παραγγέλλουσαι κυρίαι ἔχουσι νὰ ὁρίσωσι ποίας ὕλης καὶ ποίου χρώματος ὕφασμα καὶ ποίας τιμῆς στηθόδεσμον ἐπιθυμοῦσι, καὶ θὰ ἔχωσιν ἐν πάσῃ εὐσυνειδησίᾳ στηθόδεσμον ἀνάλογον τοῦ τιμήματος κατὰ τὰς προωρισμένας σταθερὰς τιμάς.

Σὺν τῇ παραγγελίᾳ ἀποστέλλεται καὶ τὸ τίμημα. Ἡ δὲ κυρία Καρδινάλ ἀναδέχεται ὅλα τὰ βάρη τῆς ταχυδρομικῆς ἀποστολῆς τοῦ στηθοδέσμου.

Ἐὰν ὁ στηθόδεσμος ἔχῃ χρείαν ἀναδιορθώσεώς τινος, ἐπιστρέφεται πρὸς τὴν κυρίαν Καρδινάλ μετὰ 1 δραχμῆς μόνον διὰ τὴν ἐκ νέου ταχυδρομ. ἀποστολὴν αὐτοῦ.

ΤΡΟΧΙΟΔΡΟΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΕΡ ΧΩΡΩΝ

Γραμμὴ Ἀθηνῶν - Φαλήρου

Δρομολόγιον ἀπὸ τῆς Τρίτης 26 Φεβρουαρίου

Ἀναχωρήσεις ἐξ ΑΘΗΝΩΝ	Ἀναχωρήσεις ἐκ ΦΑΛΗΡΩΝ	Ἐκ Καλλιθέας διὰ ΑΘΗΝΑΣ	Ἐξ Ἀθηνῶν διὰ ΚΑΛΛΙΘΕΑΝ
Π. Μ.	Π. Μ.	Π. Μ.	Π. Μ,
6.15	7.10	5.50	—
7 50	8.40	—	—
9.20	10.—	—	—
10.40	11.35	—	—
Μ. Μ.	Μ. Μ.	Μ. Μ.	Μ. Μ.
2.—	2.40	—	12.40
3.20	4.—	1.40	7.15
4.40	5.20	—	—
6.—	6.40	8.10	8.40

Ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος μετὰ μεσημβρίαν, τοῦ καιροῦ ἐπιτρέποντος, αἱ ἀναχωρήσεις ἐξ Ἀθηνῶν θὰ γείνωνται κατὰ τὰς ἀκολούθους ὥρας:

2.—2.40—3.20—4.—4.40—5.20—6.

Τὰς Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς καιροῦ ἐπιτρέποντος

Ἀναχωρήσεις ἐξ Ἀθηνῶν μ. μ.

1.45—2.15—2 45—3.15—3 45—4.15—4.45
5.15—5.45—6 15—6.45

Ἀναχωρήσεις ἐκ Φαλήρου μ. μ.

2.30—3.—3.30—4.—4 30—5.—5.30—6.—6.30
7.—7.30

» σίμευσεν, ὡς δεύτερος πατήρ. Ἐὰν ὡμίλουν ἐνόσω ἔζη ἡ γραῖα μαρ-
» κησία, οἱ λόγοι μου ἠδύναντο νὰ τὴν φονεύσουν.

«Σήμερον, ὅτε δὲν ὑπάρχει πλέον θὰ μάθῃς τὰ πάντα. Ἅτινα δύ-
» νασαι νὰ καταστήσῃς γνωστὰ καὶ εἰς τοὺς λοιπούς. Θ' ἀναγνωσί-
» σωσι τότε, ὅτι ἡ ἀνήρ, τὸν ὁποῖον ἐξελεξας καὶ ἠγάπησας ἦτο
» ἄξιος τῆς ἀγαθῆς καρδίας σου καὶ τοῦ θαυμασίου θάρρους σου

«Πρὸ τοῦ γάμου τοῦ στρατηγοῦ Βαλωρῆ εἶχον γνωρίσει τὴν Ρη-
» γίναν Βάξ-ων, ἥτις βραδύτερον ἐγένετο σύζυγός του Ἠγνόουν
» τοῦτο, ἤμην νέος. Καί... δὲν σὲ εἶχον γνωρίσει. Ἡ Ρηγίνα ἦτο
» κόρη εὐτρά-ελος, προκλητικὴ καὶ ὡραία Ἐννοεῖς τὰς συνεπείας
» τῆς γνωριμίας μας. Βραδύτερον ἐν τῇ ἀπομεμακρυσμένῃ χωρα τῆς
» γῆς, ἐν ᾗ ἔζων, ἔμαθον, ὅτι ἡ κόρη ἐκείνη, ἣν ἐνόμιζον ἀληθῶς
» ἀνεψιαν τοῦ κυρίου Βάξτων ἦτο γυνὴ αἰσχρὰ διελθοῦσα τὰ πρῶτα
» τῆς νεότητος της ἔτη ἐν τοῖς αἰσχροτέροις καταγωγίοις τῆς Ἀ-
» μερικῆς.

«Ὑποθέτεις τὴν φρίκην μου, ὅταν ἀνεκάλυψα, ὅτι ἡ γυνή, ἥτις
» ἔφερε το ὄνομα τοῦ προσφιλοῦς προστάτου καὶ εὐεργέτου μου εἶχε
» τοιοῦτον ἐπονείδιστον παρελθόν. Ἐπανῆλθον εἰς Ἀγγλιαν μόνον
» δύο πρὸ τοῦ θανάτου του ἡμέρας, καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του ἀνε-
» χώρησα καὶ πάλιν διὰ Νέαν Ὑόρκην

«Ἔτη τινὰ βραδύτερον σὲ ἐγνώρισα ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ, σὲ ἠγά-
» πησα διὰ τοῦ ἀγνοτέρου καὶ εὐγενεστέρου ἔρωτος, δι' οὗ καὶ ἐξ-
» ηγόρασα τὸ ἀκούσιον λάθος μου. Ἔκτοτε οὐδὲν ἄλλο ἐσκεπτομην
» ἢ σὲ καὶ τὸν μετὰ σοῦ γάμον μου.

«Ἀπεφάσισα τέλος νὰ ἐπανέλθω εἰς Γαλλίαν νὰ ζητήσω τὴν χεῖρά
» σου ἐλπίζων, ὅτι οὐδὲν εἶχον πλέον νὰ φοβηθῶ ἐκ τοῦ λησμονη-
» θέντος ἐκείνου παρελθόντος.

«Ἀποβιβασθεὶς εἰς Χάβρην ἔμαθον αἴφνης, ὅτι ἡ ἀθλία γυνή, ἥτις
» εἶχεν ατιμάσει τὸν βίον τοῦ δευτέρου μου πατρὸς εὑρίσκετο εἰς τὰς
» παραμονὰς νέου γάμου μετὰ τοῦ ἀρίστου τῶν φίλων μου, τοῦ Ρο-
» βέρτου Γεβς, ἐκείνου, ὃν ἀπὸ τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας ἀπεκά-
» λουν καὶ ἠγάπων ὡς ἀδελφόν. Ἐνόμισα, ὅτι ἐπιτρέπων τὴν ἀτί-
» μωσιν τοῦ φίλου μου διέπραττον ἄνανδρον προδοσίαν.

«Ἐλησμόνησα ἐπί τινας ὥρας τὸν ἔρωτά μου καὶ τὰ ἴδιά μου
» συμφέροντα, ἔσπευσα εἰς Παρισίους, ἵνα ἐμποδίσω τὸν γάμον τοῦ-
» τον. Δυστυχῶς ὁ Ροβέρτος ἦτο τρελλὸς ἐξ ἔρωτος καὶ ἡ Ρηγίνα,
» ἀρίστη κωμῳδός, ἐπενόησε μῦθον ὅλον, ἵνα με ἀποδείξῃ ἐπιδιώ-
» κοντα τὴν καταστροφὴν τῆς εὐτυχίας του, ἕνεκα τοῦ πρὸς αὐτὴν
» ἔρωτός μου. Ἔπραξα, ὅτι ἠδυνηθην, ἵνα μὴ μονομαχήσω μετ' ἐ-
» κείνου, ὅστις, ἐκτὸς ἑαυτοῦ σκαιῶς καὶ χυδαίως με προεκάλει.
» Δυστυχῶς δὲν ἠδυνήθην ν' ἀποφύγω τὴν μονομαχίαν, ἔσχον δὲ
» τὴν ἄπειρον καὶ μεγάλην ἀτυχίαν νὰ φονεύσω ἐκεῖνον, οὗτινος
» ἔσπευσα νὰ σώσω τὴν τιμήν Τὰ κατόπιν σοὶ εἶναι γνωστά. Ἐν
» τῇ φυλακῇ μου ὁ θεῖός σου, ὅστις θὰ μὲ ἔσωζεν, ἐὰν ἠδυνάμην νὰ
» σωθῶ, μὲ παρεκάλεσε νὰ τοῦ διηγηθῶ πᾶν, ὅτι εἶχε συμβῆ

«Σὲ ἀφίνω κριτὴν Μαγδαληνή μου, ἠδυνάμην νὰ πράξω τοῦτο;
» Ὁμιλῶν ἐφόνευον τὴν θετήν μου μητέρα, τὴν ἁγίαν καὶ εὐγενῆ
» ἐκείνην γυναῖκα, ἥτις εἶχεν ὑποστῆ μετὰ καρτερίας τὸν ἐξευτελι-
» στικὸν γάμον τοῦ υἱοῦ της ἀγνοοῦσα τὸ ἐπαίσχυντον παρελθὸν τῆς
» γυναικὸς, ἣν οὐδέποτε ἀπεκάλεσε νύμφην της. Νὰ μάθῃ τοῦτο
» παρ' ἐμοῦ, νὰ μάθῃ, ὅτι ὁ υἱός της ἐστιγμάτισεν ἀσυνειδήτως τὸ
» ὄνομα τῆς εὐγενοῦς καταγωγῆς του τοῦτο ἤθελεν ἀποτελέσει ὀδυ-
» νηρὸν τέλος, πλῆρες ἀπελπισίας καὶ ἀπογοητεύσεως δι' αὐτήν. Δὲν
» ἠδυνάμην νὰ τὸ πράξω. Μὲ καρδίαν αἱμάσσουσαν ὡρκίσθην νὰ τη-
» ρήσω σιγήν, καὶ τὸ ἔπραξα.

«Σήμερον δὲν θέλω νὰ ἐρυθριᾷς πλέον διὰ τὸν ἄνδρα, ὅστις σοὶ
» ἔδωκε τὸ ὄνοματου· ὁμίλησον, κατάστησον γνωστὴν τὴν ἀθωότητά μου.

«Συγχώρησον ἐκεῖνον, ὅστις σὲ κατέστησε τόσον δυστυχῆ, καὶ
» ὅστις σὲ ἀγαπᾷ καὶ ἐν τῷ τάφῳ του αὐτῷ,

ΙΑΚΩΒΟΣ»

— Τὸ ἤξευρα ἐγώ, ἀνεφώνησεν ἡ Μαγδαληνή, τὸ ἤξευρα, ὅτι ἦσο ἀθῶος.

Καὶ ἔπεσε γονυκλιτὴς πρὸ τῆς κλίνης τοῦ παραφρονοῦντος συζύγου της.

— Ἰάκωβέ μου, ἐπίτρεψόν μοι νὰ μεταχειρισθῶ τὴν ἐπιστολὴν αὐτήν! Σὲ ἐξορκίζω! Σὲ καθικετεύω! (Ἀκολουθεῖ).